

מיקי כהן / המסע אל האשרה

שער ראשון

"מה הלאה?" שואלת רותי, וקמה ממקומה למול המחשב אחרי שלושה חודשים של הסתגרות מכווצת מעלבון בדירתה.

ובכך מתחיל מסעה של רותי. מסע אשר יוביל אותה לארץ רחבה ונסתרת, מסע שבו תמצא איש ואלוף, ובבוא העת תעמוד על ספו של מצוק ותבקש לתת את חייה. מסע שבמהלכו תשנה את צבע שערה שלוש פעמים, ותלמד לדבר בקולותיהם של ציפור, אריה ונחש.

המקום הראשון שאליו היא פונה הוא המטבח. היא נעמדת זקופה במרכזו, ומנסה להבין מדוע לכל הרוחות קברה את חייה ואת עצמה תקופה כה ארוכה. משה, בן-זוגה בשנתיים האחרונות, עזב אותה לפני שלושה חודשים, מודיע כי קבע מועד לנסיעה לחיפוש עבודה בארצות-הברית. היא ביקשה אז כי יישאר, בכתה בלי קול, אך הוא נותר שותק ועיניו מרוחקות. "קח אותי אתך," הצליחה לומר בקול יציב, "אלך מאחוריך, אפילו לא תדע שאני שם." חשה מושפלת, וסטרה לו בכל כוחה. משה כשל לאחור, מלמל סליחה וברח.

עתה היא עומדת, חשה עדיין בכאב חסרונו, אך נחושה בדעתה למצוא לעצמה נתיב חדש. סדק נפתח סוף-סוף במעטה השריון שהניחה על ליבה, והיא חייבת לנצל אותו, אחרת תשקע שוב ותיעלם במעמקי המיטה והגלישה במחשב.

לאן? כל הארץ פרושה לפנייה... לא מזמן שמעה על חבורת תימהונים שרושמת את קורות מדינת ישראל לקראת החורבן הבלתי נמנע. כתב הרדיו סיפר כי הם חיים ביישוב נידח בגליל. אולי תציע להם לתעד את התפרצויות המחלות הגדולות מאז הקמת המדינה. זו תהיה דרך מצוינת לשכוח את מצוקתה, היא חושבת לעצמה בגיחוך מר.

רותי נכנסת למטבח ומביטה במפת הארץ שתלו היא ומשה לפני זמן רב. היה להם תכנון מתוק מדבש לעבור דרך כל נחלי המים החיים

מצפון הארץ ועד לדרומה. משה אהב אהבה גדולה את מראה המים החותרים באדמה, ולרותי היה חלום למצוא בריכה טבעית שאיש עדיין לא גילה.

עיניה סוקרות את אזור הגליל, אחר כך יורדות אל המרכז ומשם אל הנגב ההולך וצר, ובקצהו... אילת. זהו! לזה היא זקוקה. גברים שזופים ויפהפיות בביקיני זעיר. אין לה ביקיני, אבל היא תקנה, ובשמחה תשתתף בחגיגת החושים שהמקום מבקש. מגיע לה. ארבע שנים היא לומדת רפואה באוניברסיטת תל אביב, והיא מוכרחה הפוגה לאתר חודשי הפרידה ולפני הצלילה לבחינות סוף השנה. אם לא תנצל אותה עכשיו, תחזור לחיי עבודת בלי שהספיקה לנשום ולו קצת אוויר חופשי.

את משה הכירה בקפטריה של מדעי הרוח, המקום החביב עליה בכל האוניברסיטה. האנשים המבקרים בה אינם כה זהירים ומסוגרים, ובעיניהם יש יותר שאלות מתשובות. אך הסיבה העיקרית לחיבתה למקום היא ציוריו של קנדינסקי שעל הקירות. קווי צבע אשר סובבים ונצמדים זה לזה, כאילו באים מהשכל, אבל מכוונים ישירות אל הלב. הם מחממים את נפשה של רותי בניגוד לקור הנושב מקירות המגנזה בפקולטה לרפואה.

משה ישב מתחת לאחד הציורים, ונדמה היה שקו יורד מהציור ומחבר אותו אליו. רותי הופתעה מהמתווה שנוצר, ובלא ההיסוסים הרגילים התיישרה למולו והציגה את עצמה. הוא חיך אליה ומייד שקעו בדיבור שנדמה כזורם וקולח מעצמו.

חודש ימים נפגשו כמעט יום-יום, עד שעברו לדירה משותפת. לבה מתכווץ. הייתה שם הבטחה לקשר נפלא, עמוק ומיטיב. הכעס והעלבון תופחים שוב במוחה, ועמם הכרה בתרומתה לכך שיחסייהם הפכו למריבה אחת מתמשכת. היא חורקת בשיניה, אינה מצטערת על כך שלקראת פרידתם יחסה הפך להיות ילדותי. גם משה תרם את חלקו. לבה רק כואב על קשר נהדר שאבד.

דקירת הכאב מתחזקת ואז שוככת. רותי מזדקפת בנחישות ופונה לארוז. היא נוסעת לאילת. תשכב על החוף ותאזין למשפטי הפיתוי של התיירים שיעוטו עליה. עליה רק לקנות ביקיני זעיר בצבע אדום או כתום. עוד יספרו עליה אגדות, היפהפייה מרמת גן שהגיעה לאילת, ניצחה ונעלמה.

היא בוחנת את בבואתה בראי. חזה גבוה ועגלגל, אגן מעט רחב המשתפל לירכיים חזקות, ומעל לכל אלו פנים מתוקות ועיניים נוקבות. אני אשה, היא קובעת בינה לבין עצמה, אף אחד לא יעמוד בפני.

באילת החלו שבועיים קודם לכן לבנות בית עירייה חדש. נחמיה, ראש העיר, מתייצב כבכל אחר צהריים לצד הקבלן ומתבונן בדחפור ענק שנועץ כף כבדה באדמה. סלע גדול מתרומם לאטו ונבקע, לטאה מזנקת מעליו ונבלעת בין השיחים. כף הדחפור שבה ומעמיקה, ונחמיה טופח ברצון על כתף הקבלן ופונה לשוב למכוניתו. על פי התכנון ישכון משרדו בקומה החמישית, ובימים בהירים יוכל לצפות ממנו אל ארמון המלך בעקבה.

שרשראות הדחפור נעות ואחר דוממות. הערב יורד וגדר סוגרת על אתר הבנייה. שני שומרים בדווים יושבים רכונים מעל למדורה הקטנה, שקועים במחשבותיהם. לאחד מהם מעקצצת הבוהן והוא מסיר את נעלו. תנועתיו לוכדות את תשומת לבה של רותי החולפת באותה עת על פני השער שבגדר. אורה של המדורה ושתי הדמויות האפלות שלצדה מעוררים את סקרנותה, אך היא עיפה אחרי הנסיעה הארוכה וברצונה למצוא חדר ללון.

האשה שמקבלת את פניה במלון הקטן מדברת עברית נהדרת במבטא אנגלו-סקסי. רותי חושבת לעצמה שבוודאי נשארה באילת מאז תקופת המנדט ושואלת לשמה. "הַנִּיָּה", משיבה הזקנה ורושמת בקפידה את פרטיה. רותי שוכרת את החדר לשלושה ימים. בחדר שתי מיטות צרות אותן היא מצרפת לאחת רחבה.

בבוקר היא מתעוררת מאוחר. כיבתה את המזגן לפני השינה ועורה לח מזיעה. היא נחפזת למקלחת ודקות ארוכות מתענגת על המים הזורמים. אחר כך יוצאת לרחוב. האוויר מרענן, והיא נעמדת ושואפת מלוא חזה.

"פססט..." נשמעת שריקה. נער חולף על אופניים ומשמיע צליל התפעלות. רותי מחייכת והנער נעצר בחריקה, "צריכה עזרה?"
"תודה, אני מסתדרת..." היא משתהה, "בעצם אני מחפשת משהו."
מצחו של הנער מתקמט, ואחר מתבהר, "יפה כמוני?"
רותי פורצת בצחוק מתגלגל, "לא, אני מחפשת משהו, לא מישהו."
הנער מתעשת כהרף עין, "אני אלוף במציאת משהו."
"ותעזור לי ככה, בלי שום סיבה?"
"אולי נשיקה אחת, קטנה."
רותי שבה ופורצת בצחוק.

הנער מביט בה בכמיהה. היא קרבה ונושקת לו על לחיו, "הנה."
"יו... פגשתי נסיכה." הנער מניח אצבע על לחיו, "יש לך רמז על המשהו שאת מחפשת?"

"עוד לא, כשאדע אולי אספר לך."
הנער מביט בה במבט ממזרי, "תצעקי אָנוֹש ואני אתייצב. כולם מכירים אותי כאן."

"אני בטוחה." רותי מחייכת כשהוא מדווש באופניו ומתרחק.
קודם כל קפה להתחלת היום. עיניה מאתרות בית קפה שאפלוליתו מפתה, היא נכנסת לתוכו ומתיישבת.

מלצר מתקרב, "הלו?" הוא אומר באנגלית.
רותי מזהה מבטא זר, "קפה הפוך ועוגת גבינה בבקשה."
"הזמנה טוב מאוד," אומר המלצר.
"אתה מהולנדר?" שואלת רותי.
"דנמרק."

"דנמרק?" רותי מופתעת. המלצר פונה ללכת, "חכה רגע, יש לי שאלה. הכלבים הגדולים שקוראים להם דנים הם באמת מדנמרק?"

המלצר מתבונן בה בחוסר הבנה. הוא צעיר מאוד, מבחינה רותי.
"הכלבים בדנמרק קטנים, אוספים כבשים," הוא משיב.
"והכלבים הדנים הגדולים?"
"לא ראיתי אף פעם."
רותי נשענת לאחור מעט מאוכזבת. המלצר קד ומתרחק.
הקפה מגיע. גופה של רותי מתחמם והיא מרחיבה באצבעותיה את
צווארון חולצתה. אל תדאגי, היא חושבת. באת למקום הנכון. רק תני
לעצמך זמן.
רגליה נושאות אותה לחוף. את הביקיני לבשה עוד בחדרה, ועתה
היא פושטת את בגדיה ורצה למים. איזה תענוג. היא מתהפכת על
גבה, עיניה נעצמות ולרגע היא חולמת:

שני צבים נעים ממזרח למערב. על גבו של אחד יש תבליט שדומה למפת
שבילים. הוא נושא על גבו כס קטן ועליו יושבת תולעת בגו זקוף. "שלום,
אומרים שלושתם לרותי, "טוב לראותך."
"שלום," היא משיבה, "אנחנו מכירים?"
"יש לנו מכתב עבורך," אומר הצב שעל גבו מפת השבילים, "כתוב עליו רותי
גבעול, האם זו את?"
"אני בכבודי ובעצמי."
אנחת רווחה חולפת בין הצבים. התולעת רוכנת קדימה ומוסרת לה גליל נייר,
"הכתב קצת רשלני, היה לנו אך מעט זמן."
רותי אוזזת בעדינות במגילה הזערורית, "אקרא כשאשוב לחדר, או שאתם
צריכים תשובה מיידית?"
"לא, המגילה הועברה ואין צורך לעשות דבר."

עיניה של רותי נפקחות. השמים מעליה כחולים ובוהקים והיא
מתקשה להאמין שממש נרדמה תוך ציפה על פני המים. מזל שגופה
דאג להחזיק אותה למעלה. שני צבים ותולעת, איזה חלום! היו
לתולעת עיניים גדולות ועגולות, והיא יכולה להישבע שראתה בהן
חיוך כשמסרה לה את המגילה.

היא מתחילה לשחות בתנועות חתירה חזקות לעומק הים. מתרחקת כמה שמעזה, ואז מתהפכת על גבה, מניחה לגופה לשוב ולצוף. הפעם היא חוששת לעצום את עיניה ומתבוננת בשמים מעליה.

אחר הצהריים היא פונה לשוב כשגופה לוחט מהשהייה הממושכת בשמש. כל רצונה להתקלח ואחר כך להשתרע על המיטה בחדרה. היא תשכח את משה ואת לימודי הרפואה, ותניח לאווירת הכלום שאופפת את אילת לעטוף גם אותה.

חולצתה פתוחה וחזיית הביקיני האדומה צדה את עיני העוברים ושבים. היא חולפת על פני אתר הבנייה. הטרקטור מעמיק את חפירתו ואבני סלע עצומות מונחות בצד הבור כמקדש שקרס. על אחת האבנים בולטים סימני כתב ורותי עוצרת להביט. האות למ"ד כתובה בצבע שחור ולידה האות יו"ד. האותיות הסוגרות את המילה "ישראל", עולה מחשבה במוחה, רק בהיפוך. סלע כבד נוחת על ערימת הסלעים והאותיות מוסתרות.

ליד הטרקטור ניצב הקבלן ומתבונן בנעשה כשידיו משוכלות על חזהו. שליט בממלכתו, שבע רצון וזועף גם יחד. דחף עולה ברותי לעבוד עבודה פיזית, לשחרר את האש הכואבת, לגעת, לשבור. היא מטלטלת בחוזקה את ראשה להתנער ופונה להתרחק.

צעידתה מואצת והיא נחבטת בבחור שחוצה את דרכה. הוא מועף וצונח על המדרכה. עיניו מתרוממות והוא מביט בהתנצלות ברותי, "סליחה."

רותי מחייכת בדאגה, "לא קרה כלום." היא רוכנת אליו, מבקשת לראות אם נפגע.

"אני מאוד עייף," הוא אומר כמעט בלחש, "הסתובבתי כל היום. אני מחפש משהו."

רותי מביטה בו בשתיקה. היא מבקשת ללכת, אך חוששת להשאירו לבדו.

"דברים חשובים מאוד," הוא ממשיך בהסבר כמבקש להצדיק את מוזרותו. קולו דועך ורותי מזהה בעיניו חולשה. "מתי אכלת בפעם

האחרונה?" היא שואלת בקול רך.
הבחור מביט בה מופתע, "אתמול, אני חושב."
רותי בוחנת אותו. אחת ההתמחויות ששקלה הייתה פסיכיאטריה,
אבל אחרי התלבטות לא ארוכה היא החליטה נגד. אין לה שום דבר
נגד פסיכיס, אבל גם לא משיכה מיוחדת. "בוא נלך לאכול משהו. אחר
כך תוכל להמשיך לחפש את הדברים החשובים."
שריקה חדה, וזוג אופניים עוצר מולם בחריקה. הבחור מביט
בתמיהה באנוש המחייך לרותי.
"מסתדרת בלעדי?"
רותי מביטה בחיבה בנער, "בקושי."
עיני אנוש זוהרות, "אם הוא מפריע לך, רק תגידי ואני מעיף את
החלשלוש הזה."
"אני מסתדרת, מבהירה רותי, ואנוש יוצא לדרכו.
הם מוצאים מסעדה ומתיישבים. רותי מזמינה קפה שחור וארוחה
דשנה לבחור. הוא אוכל בתיאבון רב, משיב את רעבונו ללא כל
מודעות למזון. טוב לרותי שהוא אינו מציף אותה במילים ובוחר
להתרכז באכילה. אחרי שעה ארוכה הוא מסיים ונשען לאחור באנחת
רווחה. בעיניו, מבחינה רותי, מופיעה בהירות שלא הייתה בהן קודם,
ונדמה כאילו הוא מבחין בה בפעם הראשונה. "סליחה," הוא אומר,
"הייתי אידיוט. קוראים לי מאור."
"רותי." היא מחייכת אליו, "נזמין קינוח ותהפוך לחכם."
הם מזמינים עוגת שוקולד ומחלקים אותה ביניהם. מאור אוכל
בעונג רב ותחושתה של רותי כלפיו משתנה. הבחור אולי מוזר
וילדותי, אך נראה קשור למציאות, ובעל חוש הומור אם היא מזהה
נכון את קמטי החיוך שבזוויות עיניו.
"מהם הדברים החשובים שאתה מחפש?"
מאור מתבונן בה כתוהה אם היא ראויה לשמוע את הדברים שבפיו,
"מצאתי ספר שבו כתוב על מעמד הר סיני, ועל שבירת הלוחות
הראשונים בידי משה."

רותי מביטה בו בתמיהה, "אני יודעת, קוראים לו התנ"ך".
"הספר שאני מדבר עליו הוא חיצוני לתורה, והתגלה לא מזמן.
מתואר בו מעמד הר סיני בצורה יותר מפורטת. האותיות על הלוחות
הראשונים היו עשויות מאש, ובספר נכתב כי גלשו מן הלוחות אחרי
שכירתם והסתתרו במערה בצלע ההר." מאור עוצר מלדבר, ונועץ בה
מבט חודר כמבקש להדגיש את חשיבות הגילוי.

רותי דולה ממעמקי זיכרונה את סיפור מתן תורה, ונוכרת כי משה
ניתן את לוחות הברית הראשונים בגלל חטאי העם. אחרי ששלח
לטבח בחוטאים, עלה שוב להר, וחזר עם לוחות חדשים. "אתה
מחפש את לוחות הברית המקוריים?" היא שואלת בזהירות.
מאור מופתע, "מה פתאום? לא הלוחות מעניינים אותי, אלא
האותיות שירדו מהם."

"ומה תעשה כשיתגלו בפניך?" באופן כלשהו יודעת רותי שזו
השאלה הנכונה.

"בספר נאמר שאם אדם ימצא ולו אחת מאותיות האש, ייחשפו
בפניו סודות הבריאה." מאור נבוך מעט, "יש לי כל כך הרבה שאלות.
לפעמים אני כמעט משתגע מרוב שאלות!" הוא עוצר כמתחרט על
התפרצותו. רותי מזהה את המבט על פניו מתוך זעזוע, אותו מבט
עצמו נשקף מעיניה כשצללה לתהום אחרי שמשה נטש אותה.

היא מנסה לזהות את תחושתה כלפיו: זקן וילד, חכם וטיפש...
מאור נושא אליה מבט מבוש. "את האדם הראשון שאני מספר לו
על כך. לא רציתי שיחשבו שאני משתגע. משום מה נראה היה לי שאת
תקבלי זאת בהבנה."

רותי מקווה שמחשבותיה אינן משתקפות על פניה. עדיין אינה
משוכנעת לחלוטין שהוא שפוי, אבל פניו התמימות הולכות
ומתחבבות עליה. מאור מפרש את שתיקתה כהסכמה ונועץ שיניו
ברעבתנות בשארית העוגה שנותרה על הצלחת.

לאחר שהוא מסיים הוא מבקש עט מהמלצר ומתחיל לפרש את
שמה, נעזר ברישום על מפית. ה-ר' הוא מסביר, מייצגת תנועה

לפנים, אך ה-ו' מתפקדת כמו יתד שתוקעת ומונעת ממנה להגיע ל-
ת' אשר מייצגת את סוף הדרך. מאור מתגבר על הרעד שבלבו, ומציע
לה בבדיחות להחליף את ה-ו' ב-ש' ולהפוך את שמה ל-רשת. כך
תצליח לעקוף את הו"ו החוסמת, ולהתקדם כשהיא לוכדת את
הדברים העומדים בדרכה.

רותי מביטה בו בסקרנות, תוהה כיצד הצליח בכלל להגיע לאילת.
עדין ושכיר למראה, ונראה כמו אחד שגדל במנזר ומעולם לא פגש
בחיים האמיתיים. אבל היא מגלה שהיא נהנית משיחה שאין בה
תרופות וחוליים. בלי דעת קלע מאור לתרעומת שמסתרת בה על
לימודי הרפואה. שם הכול מפורש וישיר, ונדמה כאילו הנסתר מן העין
נעלם כליל.

“מאיפה הידע על האותיות?” היא שואלת.

“לי עצמי זה לא ברור.” משיב לה מאור בנכונות, “כשהייתי ילד
נהגתי לצייר רישומים של האותיות העבריות ושל סימני הניקוד,
ובאיזשהו שלב קלטתי שמסתתר בהם משהו.” הוא רוכן לפנים,
“ראיתי חיבורים שלא הבנתי, וידעתי שיש שם חידות.”

רותי מביטה בהבעת פניו. הלוואי שהייתי אחוזת תשוקה כמוהו
למה שאני לומדת, היא חושבת לעצמה.

“כשהגעתי באוטובוס לאילת, ראיתי מאחורי תחנת הדלק בכניסה
גבעה שיש לה צורה מיוחדת,” מפליג מאור למחזות אחרים, ורותי
ננערת ממחשבותיה, “חשבתי לחקור אותה.”

“גם אני הבחנתי בה כשהגעתי,” נזכרת לפתע רותי, “שאלתי את
הנוסע שישב מאחורי עליה, והוא אמר לי שהיא נקראת גבעת אכבר,
וגרים שם בדווים והיהודים לא מתקרבים אליה.”

פיו של מאור נפער. “אני חייב לבדוק את המקום.”

רותי מאבדת את סבלנותה. “אמרת שהמערה שבה התחבאו
האותיות הייתה בהר סיני, אז מה הקשר לגבעה שליד אילת?”
“תסתכלי.” מאור מפשפש בכיסו, מעלה שקית ניילון דקה, ומוציא
מתוכה שלושה דפי נייר מקופלים. “צילמתי אותם מהספר שסיפרתי

לך עליו.

רותי מקרבת ראשה להביט. באחד הדפים מצוירים לוחות הברית ומסביבם סימנים וסמלים מוזרים. מלאך בעל כנפיים רוקד מעל ללוח הימני, ואשה חשופת חזה מגיחה בחיך מאחורי השני. "לילית", היא חושבת לעצמה. אצבעו של מאור נעה לאורך כנפי המלאך, ועוצרת ליד מילה שנכתבה בצד הכנף: "שלם". האצבע ממשיכה כלפי מטה, ורותי מזהה את השם: "אהרן". עיניה נעות לאורך הכנף ורותי סופרת שנים-עשר שמות כאלה.

"אלו המתווכים", לוחש מאור ביראת כבוד, "כולם היו כוהנים גדולים והם נבחרו להגן על לוחות הברית."

"מי היה שלם?" רותי חשה אף היא משום מה צורך ללחוש.

"מלכיצדק." מאור מדבר בידיעה בוטחת שמפתיעה את רותי, "הוא היה השליט הראשון של ירושלים ושמו נקרא עליה. כשרוד כבש אותה היא כבר נקראה במשך דורות עיר שלם."

"אתה רוצה לומר שהלוחות היו בירושלים לפני הר סיני?"

"לא נראה לי..." מאור מלעלע בגרונו ועוצר, "לא יודע, זה קצת מסובך, אני עדיין מנסה להבין."

רותי מבקשת להרגיעו. "תראה לי מאיפה הרעיון לחקור את הגבעה שבכניסה לאילת."

מאור מצביע על כתם לכלוך בצד לוח הברית השמאלי, "תסתכלי טוב." רותי מקרבת את עיניה. יש שם קטעי קווים ונקודות, דחוסים וקטנים מכדי שתוכל לזהות דבר.

מאור פורש את הדף השני. זו מפה משורטטת בקווים שחורים דקים. מדבר סיני נראה בה בבירור והזווית בין קטעי היבשה שיוצרת את ים סוף, "זו הגדלה פי מאה של הכתם." רותי מעבירה את עיניה בתדהמה מהכתם למפה, "עליתי על זה לגמרי במקרה. החלטתי לצלם בהגדלה את העמוד כולו ואז ראיתי שהכתם מסתיר משהו. הגדלתי אותו והגעתי למפה של כל סיני."

רותי בוחנת את התרשים בהתפעלות. קווי הנוף נראים בבירור,

ובמרכז מתנוססת צורת הר ולידו צלב.

מאור מבחין במבטה השואל ומצחק. "הצלב הרס גם אותי. אבל מייד נזכרתי שצלב הוא אחד הסמלים העתיקים ביותר, והיה נפוץ עוד לפני הנצרות. אני חושב שהציור הזה עתיק מאוד, תראי כאן." אצבעו יורדת אל המקום שבו נמצאת היום אילת. רותי מזהה סימנים דמויי אותיות. "זהו כתב עברי קדום. רשומה שם המילה 'תענך' שהיא שמו של אחד מארבעת היישובים שבנה שלמה לעובדים באזור המכרות."

רותי מביטה בו. "עדיין לא הבנתי למה אתה חושב שיש קשר בין המערה בסיני לאילת?"

"מייד תביני." אצבעו של מאור נעה במעלה ציור הלוחות, ידו של המלאך נוגעת בעיגול שבתוכו מרקדות שתי דמויות קטנטנות שמזכירות ליצנים.

הוא פותח את הדף השלישי. "זוהי הגדלה של דמויות הליצנים." רותי מתנשפת בהתפעלות. "אני לא מאמינה!" רגלי הליצנים הפכו לערוצים, וראשיהם התרחבו לשתי פסגות מעל שטח הררי. עצים גדולים מעטרים את אחת הפסגות, והטבעת – שאותה זרק אחד הליצנים לחברו – הפכה לפתח מעוגל במדרון אחת הפסגות. בצדו מבחינה רותי בסימן צלב קטן, הדומה לזה שראתה במפה הגדולה. הציור מזכיר בצורתו מפת דרכים מפורטת, וכמענה למחשבתה שולף מאור כקוסם מתיקו מפה של החברה להגנת הטבע ופורש אותה לצד הדף. "ערכת השוואה בין שתי המפות. לפי החישובים שלי הצלב מסומן בדיוק במקום שהגבעה נמצאת בו, והוא מסמן את החיבור למערה בהר סיני. אני חושב שאולי יש בגבעה מערה נוספת עם קשר למה שקרה ללוחות."

רעד מטפס בגופה של רותי, עדין מכדי שייראה חיצונית, אך חזק מספיק כדי לחוש בו. זהו מספיק. הבחור שהצילה נחמד ואולי מעניין, אבל היא באה לאילת לנקות את הראש ולהתרחק מכל מה ששורט את לבה.

עיניו של מאור פוגשות בעיניה, ורותי נדהמת משפעת האמון שקורנת ממנו. ניכר שמאור אינו מודע להיותו כה חשוף לפגיעה. היא מצטמררת מן המחשבה מה היה קורה לו היה מציג את רעיונותיו בפני מישהו אחר. במאמץ גדול היא מחייכת אליו ושואלת אם יש לו מקום לישון. "לא הספקתי לסדר כלום," הוא משיב במבוכה. "וכסף יש לך?" מאור שולח ידו ומוציא ארנק מלא שטרות חדשים. "באתי מוכן לכל דבר. יש לי כאן מספיק כסף להסתדר חודשים אפילו, אם יהיה בכך צורך."

רותי רוכנת במהירות ומסתירה את הארנק הגדוש. "תכניס אותו חזרה. מה אתה חושב שזו עיר הצדיקים?!" מאור לובש ארשת רצינות, "אני יודע בדיוק איפה אנחנו נמצאים. אל תדאגי, הפנים שלי מסתירות מישהו הרבה יותר חכם מכפי שאני נראה."

רותי מופתעת ופורצת בצחוק. מאור מתגלה כמורכב יותר משחשבה. "בוא נלך לאכסניה שלי. אני חושבת שנשארו לבעלת הבית כמה חדרים פנויים."

בשבע בבוקר היא מתעוררת, אבל נותרת לשכב במיטה. כל כך נעים לה השחרור מהצורך לפעול. היא נזכרת במאור. כפי שקיוותה, היה חדר פנוי עבורו. השלישי בהמשך המסדרון. היא מתרוממת ללכת לשירותים ומופתעת לגלות דף נייר מונח בצד הדלת. מאור מודה לה מאוד על מה שעשתה למענו, הוא יחזור אחרי שיבדוק את המערה בגבעת הברווים.

כעס מטפס בה באחת: כפוי הטובה! יכול היה להזמין אותה איתו. היא מסתובבת בחדר שוצפת, עד שעולה בה ההבנה שלמאור לא הייתה כל דרך לדעת שעורר את סקרנותה. הרי לא אמרה לו שסיפור שבירת הלוחות והאותיות הנחבאות משך את לבה, ושאי-שם במהלך הלילה קיבלה זמנית את המלצתו להחליף את ה-ו' בשמה ל-ש', ולהשליך את הרשת שלה לכיוונים חדשים.

* * *

כשני קילומטרים צפונית לאילת יורדת רותי מהמונית, ומחפשת

בעיניה אחר הכניסה לגבעת אכבר. מאהל בדווים גדול ניצב למרגלות הגבעה, ולצדו שלוש מכוניות וטרקטור ענק. היא מתקרבת בזהירות, חוששת להפריע. היריעה הקדמית של אחד האוהלים מופשלת, מגלה את פנים האוהל. שטיחים מכסים את רצפתו ועליהם כריות ישיבה. אדם זקן יושב שם לבדו, קמוט ושחוח ממשא השנים. הוא מבחין בה ומזמין אותה להתקרב בתנועת יד. רותי מתקרבת ונעמדת, אינה יודעת מה לעשות. הזקן בוחן אותה בעיניים שכהו ורותי נבלעת אל תוך מבט שכמו סופג את נפשה. היא שואפת שאיפה עמוקה ומרפה את שריריה, מניחה לו להתבונן בה כאוות נפשו. עשן מיתמר מהנרגילה שלו ורגיעה עוטפת את רותי. "מה שמך?" נשמעת שאלתו בקול רך, בעברית בהירה עם שמץ מבטא זר.

"רותי."

הזקן מהנהן בראשו כמאשר ושואף מפומית הנרגילה. קול שיעול פורץ ממנו, והוא נרכן לפנים, מנסה להתגבר עליו. יריעה אחרת של האוהל מופשלת, וגבר כבן ארבעים לבוש גלבייה ובעל הופעה מרשימה נכנס ומתקרב לזקן. ילדה קטנה נדחקת מייד אחריו נושאת מגש נחושת גדול שעליו קומקום רותח וכוסות. היא מעמידה את המגש על הקרקע ומוזגת לאחת הכוסות. הגבר מרים את הכוס ומגישה לזקן. הלה לוגם באטיות ושיעולו שוכך. ריחו החרוף של המשקה מכה בנחיריה של רותי. היא שואפת שוב. ניחוח מר, קצת מאיים.

הגבר והזקן מביטים בה בשלווה. הגבר מוזג כוס ומציע לה מקום ישיבה. רותי מתיישבת ומקבלת כוס לידה. היא לוגמת לגימה קטנה. מתיקות המשקה מפתיעה אותה. עיני הגבר ננעצות ברותי והיא מוצאת עצמה נדרכת נוכח המבט החד.

"אני מחפשת חבר שלי שאולי הגיע לכאן. קוראים לו מאור."
הבדווי מופתע מדבריה, "אף אחד לא הגיע היום. מה יש לחבר שלך לחפש אצלנו?"

רותי מהססת, ומחליטה להיות גלויה. "הוא מחפש מערה מיוחדת בסביבה, וחשב שאולי היא נמצאת בגבעה הזאת."

בלי שדבר השתנה חיצונית, יודעת רותי שעשתה טעות. משהו בנוקשות גופו של הגבר ובמבט עיניו של הזקן, הופך כהה ומאיים.

"הגבעה היא מקום של זבל," אומר הגבר בהחלטיות, "היא לא מעניינת אף אחד."

רותי אוזרת אומץ, "אבל אולי יש בה משהו שאתם בעצמכם לא מכירים?"

ניצוץ מסוכן חולף בעיניו, "הכי גרוע אלו בורות לא מסומנים שיכולים להיות מאוד עמוקים."

שקט משתרר. ברותי עולה הכרה כי מוטב שתניח לנושא. האיש בוחן אותה ונראה כי קלט שוויתרה. הוא מרפה ובחיוך ממלא את הכוס שהתרוקנה.

"מה שמך?" היא שואלת בהיסוס, מבקשת לשבור את המתח שעומד בחלל האוהל.

הוא נועץ בה את עיניו, "יוסף."

רותי מבקשת לשאול עוד, אך קול מוכר נשמע מבחוץ. מאור נעמד בפתח האוהל ועיניו פעורות בתדהמה. "מה את עושה פה? אני התבלבלתי בדרך, ורק עכשיו הצלחתי להסביר לנהג המונית לאן להגיע..." עיניו קולטות את שני הבדווים היושבים ללא נייע. "שלום," הוא אומר ומתקרב כשידו מושטת בתמימות. יוסף לוחץ את היד בלי לקום ממקומו, והזקן מתעלם.

מאור מחזיר את ידו בתחושת אי-נוחות ופונה לרותי. "שאלת אותם על המערה? מה הם אמרו?"

מבט חולף בין הזקן ליוסף, "מה יש במערה שאתה מחפש?" פונה יוסף למאור.

אל רותי חוזרת באחת תחושת הסכנה, אך מאור נלהב מכדי להבחין בכך. "קראתי בספר שאולי היא קשורה למתן תורה לבני ישראל בסיני."

"איך היא קשורה?" הקול אדיש לכאורה, אך רותי דרוכה.
מאור קולט סוף-סוף את המתח המצטבר, ומהסס.
אלוהים! אומרת רותי לעצמה, זו הייתה טעות לבוא לכאן.
קול צעקה פתאומי נשמע מפּי יוסוף והאווהל מתמלא באחת
בקבוצת גברים. פקודה ניתנת, ורותי ומאור נלקחים אל מחוץ לאוהל.
"מה אתם רוצים? לא עשינו כלום!" מאור אחוז בהלה.
חבטה חזקה בגבו שולחת אותו מתנוודד לפנים והוא כושל ונחבט
בקרקע. אחד הבדווים מרים אותו בגסות. דלת מחסן עשוי פח נפתחת
והם נדחפים לתוכו. הדלת נטרקת, בריח נסגר ודממה משתררת. אור
השמש חודר מבעד לחורים קטנים ויוצר עיגולים צהבהבים על
הקרקע.
"לא היינו צריכים לספר להם על המערה," אומרת רותי את המובן
מאליו.

מאור מבוהל, "את חושבת שהם מתכוונים לפגוע בנו?"
"יש בגבעה משהו חשוב. ראיתי את המבט על פני הזקן כששאלתי
על המערה."

"הגבר הוא כנראה אחד המנהיגים, אולי אפשר לשכנע אותו שלא
באנו להזיק?" מאור פוסע הלוך ושוב, "הם יכולים אפילו לשמוח
שנעזור להם לגלות מה יש להם בגבעה."

רותי מביטה בו בהפתעה. ברור שהוא נפחד, קל לזהות זאת מן
האופן שבו הוא נע בחוסר מנוחה, אך הרצון למצוא את האותיות חזק
יותר. היא מתנערת ממחשבותיה ובוחנת את קירות המחסן, "אלו
לוחות פח, אפשר בקלות לפרוץ דרכם."

"אולי נחכה עד שיביאו לנו אוכל, ואז נאיים עליהם שהשארנו
הודעה ותוך כמה שעות יבואו לחפש אחרינו?"

"שיקפצו, אני לא נשארת פה." רותי מטה את גופה ומסתערת על
דלת הפחון, חובטת בה בחוזקה. הצירים ניתקים באחת והדלת עפה
קדימה. רותי נופלת אחריה על הקרקע. שני הבדווים הניצבים ליד
הפחון מביטים בה בפה פעור. היא מתרוממת במהירות ופונה לרוץ

אל האוהל הגדול.

הזקן יושב עדיין בתנוחתו הקודמת. למראה רותי הנכנסת אל האוהל הוא מרים ראשו בכעס על ההפרעה, אך כששני הברווזים נכנסים אחריה הוא פולט קריאה קצרה והם עוצרים. מאור מופיע אף הוא בפתח ועומד שם, מבוהל.

יריעת האוהל מוזחת, ויוסף נכנס בבהילות. הוא מביט ברותי שנושאת אליו פנים מתריסות ופורץ בצחוק סוער. גם הזקן משמיע קולות לא ברורים, ורותי מבינה בהפתעה שהזקן צוחק. צחוקו של יוסף שוכך והוא פונה לעברה, "אבי יהיה מוכן להציע עבורך מחצית מגמליו."

כעסה של רותי מתפרץ, "אני לא למכירה!"

יוסף מחייך. "אמי הייתה החזקה בנשות השבט. היא שברה לאבי את הרגל כשבא לחטוף אותה. הוא אוהב נשים סרבניות." הזקן מביט בה בהבעה רצינית ובהלה עולה ברותי, עד שהיא מבחינה בריצוד השדוני בעיני יוסף. "אתה מתברד?" היא קובעת בחשש קל.

"לפני חמישים שנה הוא לא היה מהסס לעשות הכול כדי להשיג אותך," הוא משיב, ורותי, שהכעס שב לעלות בה, מבינה שזכתה במחמאה. היא מביטה בזקן, מבחינה לראשונה בגבר האדיר שהיה בבחירתו, "בוודאי אהב מאוד את אשתו," היא אומרת בקול רך יותר. בנו מחייך, "את ידיהם קשרה אמי כאות לברית עולם ועד מותה פסעה לצדו."

"מדוע סגרתם אותנו במחסן? אין לנו שום כוונה לעשות משהו רע."

חיוכו של יוסף נעלם, "מה אתם רוצים לעשות במערה?" מאור מתעורר, "ידעתי," הוא אומר בהתרגשות, "אנחנו מאמינים שיש בה סוד ואולי נוכל לעזור לכם לגלות אותו." עיני יוסף מתקשות, "איש אינו יודע עליה מלבד השבט שלי." רותי משתלטת על פחדה, "מאור חושב שאולי יש במערה משהו

מלפני אלפי שנים.

"המערה מקודשת לנו, אך אין בה שום דבר מלבד קירות עפר,"
המילים נפלטות מפי יוסוף לפני שהוא מצליח לעצור אותן.
פני מאור מתלהטות, "תן לנו לראות אותה ואולי נגלה משהו
נוסף."

יוסוף בוחן אותו ארוכות, ניכר שהוא שוקל את דבריו.
רותי פונה אל מאור, "תראה לו."
"את מה?" מאור מבולבל.
"את הדפים... תסביר לו מה גילית."

מאור מוציא את שקית הניילון, שולף מתוכה את שלושת הדפים,
ומתחיל לספר על מה שגילה בהם. כשהוא מסיים נושא יוסוף את עיניו
ומביט בזקן. "פתח המערה מצויר בעיגול שלם," הוא אומר לו
בהשלמה. דומייה משתררת. יוסוף מסמן להם לבוא אחריו. הם
חולפים על פני האוהלים ופונים לטפס על הגבעה. שלדי מכוניות
ומכשירי חשמל ישנים פזורים מכל עבר והקרקע מכוסה גללים
וזוהמה. "כדי להסתיר?" שואל מאור, והבדוי מגחך בהסכמה. הם
חולפים בצד מקורר אמקור ישן ורותי נזכרת כי בילדותה היה אחד כזה
בבית הוריה.

הדרך הופכת תלולה. מאור סוקר את סביבתם. יוסוף חוצה את קו
הפסגה, יורד מצדה השני. הפסולת עדיין סביבם, אך אופייה משתנה
לשברי לבנים וקורות עץ ישנות. יוסוף מכוון את צעדיו לעבר עץ
שיטה גדול שצומח לא הרחק מהדרך. שני בדווים שהצטרפו אליהם
בלי שהבחינו פוסעים אחריהם חרישית, עוקבים בדריכות אחר
תנועותיהם.

מאור מגיע ראשון אל עץ השיטה ועוצר. הוא מביט כלפי מעלה
ופולט קריאת הפתעה. בהתרגשות הוא מוציא את הניירות מכיסו
ובוחן אותם, "תראי," הוא פונה לרותי. בצד העיגול אשר מחזיק
המלאך משורטט קו שמתפצל לשלושה קווים, שנפרדים אף הם
לשלושה ואלו שבים ומתפצלים פעם נוספת. "חשבתי כל הזמן שזה

ציור של מנורה, אבל תראי, ידו מצביעה על העץ.
נשימתה של רותי נעתקת: גזע העץ נפרד בחלקו העליון לשלושה
ענפים עבים אשר מתפצלים לשלושה ענפים דקים יותר, ואלו שבים
ומתפצלים לשלושה ענפים דקים מהם. זו בדיוק הצורה המצוירת
בדף. עלוות העץ מסווה את המראה, ורק מן המקום שבו הם עומדים
אפשר להבחין בכך.
הבדווי נושא אף הוא את מבטו, "מעטים מבחינים בצורת
הענפים."

"אבל מה זה אומר?" שואלת רותי בהתרגשות.
בתגובה מתחיל יוסוף לצעוד, נע בביטחון כאדם היודע את דרכו.
הוא פונה מימין לגזע, פוסע כמה צעדים ואז נעלם באחת. מאור מביט
במקום בתדהמה, "איפה הוא?" בלי לחשוב הוא ממהר קדימה. צעקה
נמלטת מפיו והוא גולש ונעלם.

רותי מביטה בהלם בנקודה שבה נעלמו שניהם ומתקרבת לאטה,
עקב בצד אגודל. האדמה נראית מוצקה. אלוהים, איפה הם? צעד
נוסף. כלום. היא שולחת רגל אחת, וקופאת במקומה. הקרקע המוצקה
לפניה היא אשליה, חלל ריק. היא כמעט מאבדת את שיווי משקלה,
אך יד נשלחת מבטן האדמה, והיא נמשכת כלפי מטה ומוצאת עצמה
חבוקה בזרועותיו של הבדווי שאוחז בה ומורידה. רותי נבוכה ממגעו
ומשתחררת בתנועה חדה. היא בוחנת את סביבתה. הם נמצאים
בתוככי מערה עגולה. שורשי עץ השיטה משתרגים מכל עבר, יוצרים
בהתפתלויותיהם מקלעת שעוטפת את הכתלים. אור חודר מבעד
לסדקים בתקרה.

מאור פונה אליה, "זהו פתח המחילה," הוא אומר בהתלהבות,
"עכשיו צריך לפעול לפי ההוראות בדפים."

הבדווי ניצב בצד, סקרן ודרוך. רותי מגניבה אליו מבט והוא מפנה
אליה את פניו, "רב כוחה של המערה. את ילדינו נמול בה ושמש ייקרא
לראשונה בין כתליה." קולו מהדהד בין קירות העפר, נמוך ומלא.
"ניסיתם לחפור דרך הקירות?" שואל מאור.

מבטו של הבדווי הופך נוקשה, "איש לא ייגע בקירות המערה הקדושה. כיצד נקלקל את מה שלא אנו יצרנו? המערה מתנת האל היא, ומעשה ידיו."

מאור פורש את הדפים, "נרמז בבירור כי יש במערה דבר סוד. חייבים לגלות אותו."

למרות שלוותו של יוסף, קורן ממנו איום ברור. ברותי עולה התחושה שאם מאור ינסה להזיז ולו אבן אחת במערה, חייהם יהיו בסכנה. היא מתקרבת ומביטה בדפים. הכתב דומה לכתב העברי הקדום. מאור מצביע על המילים ליד הגזע הראשי, "עוולות האדם יתגלו אל האור בבוא יום צדקה." שורת המילים מטפסת אל בין הענפים, "בבואו אל המערה ייעור הצופה ויוליכוהו אל הארץ אליה כיוון." מאור ממלמל לעצמו את המילים, ורותי נסוגה לאחור מוותרת על הניסיון להבין.

עיניה פוגשות בשורש עבה ונשימתה נעתקת שנית. השורש יורד לאורך הכותל מתפצל בדרכו לשלישית שורשים דקים, אשר מתפצלים אף הם במתכונת זעירה אך זהה לחלוטין לענפי השיטה. השורשים הדקים ממשיכים ומתפצלים כמעשה תחריט בתוך העפר. רותי מוליכה אצבעה עליהם בעדינות, משחזרת את הדרך שבה הגיעו למערה, "מהענף המרכזי פנינו ימינה, ואחר כך עברנו על פני האמצעי..." היא נוגעת בשורש קטנטן וזה נע תחת אצבעותיה. "בזהירות", לוחש מאור בקול חרד.

השורש נשבר לפתע. רותי ממהרת לאחוז בו בבהלה. היא נועצת בו את ציפורניה ונושאת עיניה בחשש אל הבדווי. זה, מביט בשורש הקטנטן כלא מאמין. "מעולם לא נפגע דבר במערה," הוא אומר בחרדה.

הוא לופת את ידה בכוח כמבקש לחלץ את השורש, או לתקן את מה שאירע. רותי סוגרת את אגרופה למנוע את לקיחתו. כפיס העץ מתחיל להתחמם. היא מבקשת להשאיר את אגרופה מכווץ, אך אור עולה מתוכו והיא פורשת באימה את אצבעותיה.

בבת אחת מוארת המערה באור יקרות. יוסוף נרתע לאחור, מביט מוכה הלם בלהבה שמטפסת מתוך ידה של רותי. היא לא חשה כל כאב. הלהבה מרקדת לעומתה בידידות, ורותי מתבוננת אל תוכה, כמחפשת תווי חיים בין הלהבות. עיניה נמלאות דמעות. גופה מתחיל לסובב על מקומו. מאור מביט בה בהשתאות. תנועותיה של רותי הופכות מהירות יותר ויותר, והלהבה הולכת וגדלה אופפת את כל גופה. עוד סיבוב מהיר מן העין, ודמותה של רותי מתפוגגת ונעלמת. מאור פולט צווחה ומזנק לפנים. ריק וחסר. חלל המערה גלוי וחשוף לעיניהם כשרותי אינה בתוכו. "לאן היא נעלמה?" זועק מאור. יוסוף מביט אל המקום ממנו נותק השורש הדק, "צדקתם שניכם," הוא אומר, "דבר סוד היה טמון במערה ואנחנו לא ידענו. מעבר לעולם האחר."

עיני מאור מלאות בכאב, "לא חשבתי כי רותי תמצא את המעבר ואני אשאר מאחור."

הבדווי מניח את ידו על כתפו, "אולי זו הסיבה שבגללה הגעתם לכאן. דרכה היא." הוא פונה אל היציאה, "נקרא לזקנים ונספר על מה שאירע. אולי תהיה להם עצה בשבילך." מאור מבקש למחות, אך לא מוצא מה לומר ויוצא בעקבותיו.

עיני רותי נפקחות לאור גדול שזורח סביבה. הלהבות הכרוכות סביב גופה מתחילות לסגת מטה, זורמות ממנה כפלגי מים. היא מנערת את ידיה, ומביטה בהשתאות בטיפות האש הניתזות מהן ומתפוגגות באוויר. סמוך לה ניצב קיר סלע עצום ששטח פניו כה ישר עד כי נדמה שנחתך בסכין אדירה. עשב ירוק מכסה את האדמה לכל עבר. היא נושאת פניה אל הסלע האדיר ותוהה מה עליה לעשות. נדמה כי מתבקש שתעלה אל פסגתו, אך היא אינה רואה כל דרך לעשות זאת. היא נוקשת באגרופ על הסלע, "שומשום היפתח!" היא קוראת בקול, וחשה מטופשת כשדבר אינו קורה. מה קרה לי? מחשבותיה חוזרות אל השורש הקטן. אלוהים! מאור בוודאי משתולל מחרדה

מהיעלמותה אפופה בלהבות. היא מביטה בכף ידה. גזר העץ נעלם כלא היה, אולי כילה עצמו בלהבה. רעד חולף בה כשהיא נזכרת באש, ועמו צפה ועולה בה פליאה גדולה. זו הייתה אש אמיתית, אין לה בכך כל ספק. אם כן, כיצד לא נכוותה? היא הופכת את כף ידה כדי לחפש סימן לכווייה. כלום. שואפת אוויר מלוא ריאותיה: צלול ורגיל לגמרי. מדוע הגיעה לכאן? ומהו המקום הזה?

מעבר למרחבי העשב שמקיפים אותה מתרוממים גזעי עצים גבוהים, יוצרים חומה אפלולית. יער? בישראל? רותי שולחת מבט בוחן אל העצים. היכן יש עצים כאלה, מקום דומה לזה? בירושלים? בגליל? העצים נראים כהים, חבויים תחת מעטה צפוף של עלים. אלונים? בכל מקרה הם רחוקים ולא ברור מה תמצא שם. מוטב שתטפס על המצוק כדי לזהות היכן היא נמצאת. היא סוקרת את קיר הסלע ומחפשת סדקים או דרך לעלות. חלק לגמרי. באחת עולה בה תחושת הרפתקה עצומה. זהו מקום שגורם לך לקפץ ולעוף ולא ללכת, היא אומרת לעצמה.

צחוק פורץ מגרונה, והיא נדהמת למראה סדק שמופיע בקיר הסלע הסמוך לה. היא חדלה לצחוק והסדק פוסק להתרחב. "תמשיך", היא מצווה עליו, אך הוא אינו נעתר. רותי מבינה שעליה לצחוק. היא מנסה, אבל הצחוק יוצא נבוב והחריץ נותר כשהיה. רוח מתחילה לנשב, מרגיעה ומטרידה כאחת. רותי מתרחקת מהסלע ומביטה אליו בתסכול. יש תנועה בעשב למרגלותיה והיא רוכנת להביט מקרוב. לעיניה מתגלה תולעת קטנה רכובה על אחד העלים. היא פולטת אנקת עונג, התולעת יפהפייה, גופה טבעתי בגוון שנהב עם שני פסי ארגמן שמהלכים לכל אורכו. "אני אחותך", היא שומעת קול מכריז, וקופצת לאחור בזעזוע, "מי דיבר?"

"אני", רוחש הגוף הדקיק שעל העלה.

רותי מביטה בחוסר אמון בתולעת שבבירור מפנה את ראשה לעברה, "את מדברת?" היא שואלת בלחישה.
"אני מדברת." המילים נאמרות בחיקוי מושלם של קולה.

”מי את?” גופה של רותי רועד.
”האם תחפצי לבוא איתי?” עולות המילים במוחה.
”לאן?”

”הלוא ביקשת לפגוש בשליח,“ עולה קול התולעת, ”לא זמן רב
ייותר במקומו.“

רותי מתנשמת עמוקות בניסיון לעצור את הסחרחורת שאוחזת בה.
היא מאבדת את שפיות דעתה, אין בכך ספק.

”הניחי אותי על הסלע,“ מצווה התולעת ורותי מושיטה אצבע
לפנים. התולעת כורכת עצמה סביבה, ורותי מתקרבת אל הסלע
ומניחה לתולעת להחליק ולהיצמד אל המשטח המוצק. סדק נוצר
במקום שאליו היא נצמדת. ”תולעת השמיר אנוכי,“ עולה הקול,
”היכנסי עתה, או ותרי לעולם.“ הסדק מתרחב דיו למעבר אדם. אפלה
נראית בתוכו. רותי מביטה בו ארוכות. חייה עד עתה נעו באפיקים
מוכרים והיא מתגאה בשליטתה על כל מה שקורה לה. התולעת
כנראה לא קיימת, היא חולמת אותה או משהו דומה. ועדיין נדמה לה
כי הברירה בפניה היא מהחשובות שהיו לה מעודה. לבה רועד, ואז
היא מכריחה עצמה לצעוד קדימה.

אישוניה של רותי כואבים מן הניסיון להבחין בנעשה בחשכה.
מבחוץ חודר רק אור קלוש. ריח לחות עולה מקירות הסלע והאפלה
הולכת ומתעבה. היא צועדת בזהירות, חוששת להיכשל ולהיפגע.
איזה מין מקום זה? מוחה של רותי מדמיין את הצוק הנישא שלתוכו
נכנסה והיא נחרדת. איך ייתכן שהגיעה לכאן?

שעה ארוכה היא צועדת, הולכת ומתעייפת, ושוקלת בדעתה אם לא
טעתה ומוטב שתחזור. לפתע עולה אור לפניה, והיא שומטת באנחת
רווחה את ידיה המגששות ומחישת את צעדיה. היא מתקרבת ומוצאת
עצמה בפתחו של אולם עצום ממדים. קירות הסלע יוצרים מעגל חצוב
מושלם, והם מבהיקים כאילו היו מלוטשים. היא פוסעת אל מרכז
האולם. שישה ציורים מצוירים על הכתלים. רותי קרבה אליהם ובוחנת
אותם בסקרנות. מדורה מיתמרת בציור הקרוב אליה. היא בוחנת את

הלהבות, ומבחינה כי קצותיהן הופכים לפרחים בוהקים באדום וכתום. היא שולחת ידה לגעת באחד מהם ונרתעת. תולעת השמיר מתגלה לפתע על אחד מעלי הכותרת, "אם תניחי עליו את ידך יבלע אותך אל תוכו."

להבות האש נעות, רשרוש מפתה עולה מביניהן וניחוח נעים ומושך, "ילדת אש אני," לוחשת רותי מבלי דעת מהיכן מגיעות המילים, "מדוע שלא אבלע בציור?" "טרם הגיעה השעה," משיבה התולעת, משתהה על עלה הפרח עוד רגע קט ואז דוהה ונעלמת.

באי-נוחות פונה רותי להביט בציור השני. מפל מים נראה בו, וערפל רסיסים העולה מהתנפצות המים על הסלעים שבתחתית. כדורי זכוכית קטנים פזורים בין הרסיסים, ורותי, שמקרכת ראשה, נדהמת לגלות בתוכם פנים. ראשים, חלקם של חיות מוכרות וחלקם מטושטשים בצבעים רכים.

הראשים מביטים בה בנעימות כמברכים אותה, ורותי חשה בחיך העולה בה כנגד רצונה. יש ביניהם צמד זאבים מייללים, ובצדו הימני של המפל היא מבחינה בנזר כדורים שמכיל נחשים קטנטנים. "מי אלה?" היא לוחשת לעצמה בהתרגשות גדולה. ריצוד אור מושך את עיניה והיא מקרבת את ראשה לכדור זכוכית מבהיק. ציפור כחולה מרחפת בתוכו, זעירה ועדינה, נושאת אליה את עיניה בתחינה. רחמים גדולים עולים ברותי, והיא שולחת את אצבעה ונוגעת בכדור, מבקשת לשחרר את הציפור.

ראייתה מיטשטשת באחת ומשק כנפיים נשמע. היא רואה פלומה לבנה עצומה נעה לקראתה וגופה נעטף ברכות. היא מבקשת לזעוק בחרדה, אך גרונה נחסם, וכשהוא משתחרר, בוקעת ממנו צווחה חדה ומסולסלת. קור עולה בגופה ועמו הידיעה כי היא נמצאת בתוך ענן הסוגר עליה ברכיבות צוננת, וכי הקולות שאותם היא שומעת הם טפחות כנפיה המנסות להיחלץ.

הפכתי לציפור !

דומייה מסביב, ורק קול הטפיחות ממשיך להלום. הערפל הלבן מתחיל להתפוגג, והציפור הכחולה נחלצת מן הענן ויוצאת אל השמים הבהירים. עיניה הנדהמות של רותי סוקרות את המרחב ונעצמות בבעתה נוכח זוהרה הרב של השמש. היא משפילה את מבטה ורואה צמרות עצי יער מכל עבר. מבנה בהיר נראה בין העצים, ורותי מטה גופה ומתחילה לגלוש לעברו.

כנפיה נעות בלא מאמץ, גופה הקטן נצמד אל קו הרוח ומחליק עמו. גוף הציפור יודע לכוון עצמו ונתיבי מוחה נרגעים כשהיא מפקירה עצמה לתנועה. היא מבחינה כי הרוח אינה גוף אחד כפי שחשבה, אלא צבר רוחות קטנות שקולן מלא משובה והן צוחקות זו אל זו בבדיחות. היא חשה בעליצות העולה מהן, ומחייכת לעצמה. צמרות העצים מתקרבות, והיא מרפה בצער מן הדאייה וחובטת בכנפיה לרדת. הטיית כנף, והעצם שלפניה מתגלה כראשו של מגדל המיתמר מעל לצמרות העצים.

קצהו דומה לפירמידה והוא חלק לגמרי, חף מקישוטים. היא חגה מעליו כדי לחפש מקום להניח עליו את רגליה, אך הוא חלק ואטום. לבסוף היא מתייצבת על חודו, נאחזת בו בציפורניים. היער נח דומם וענק סביב. מי בנה את המגדל? היא משתאה לנוכח זרותו, מרפה מאחיזתה ומרחפת מטה לאורך הקירות, מחפשת חלון או דלת להיכנס בעדם.

מאומה. הקירות חלקים ואין בהם פתח, רק בתחתית המגדל דלת מעץ. היא יורדת אל הקרקע ומביטה בה. הדלת נדמית לה עצומה, עד שהיא נזכרת כי היא שוכנת בגוף זעיר של ציפור והכול גדול בעיניה. היא שוקלת מה תעשה, ובלי משים מנקרת באדמה ומעלה תולעת. מניפה אותה באוויר ובולעת בתנועה אחת. אוי אלוהים! היא אוכלת תולעת! קיבתה מתעוותת, גועל אוחז בה, ואז הולמת בה ממחשבה מפחידה: אולי אכלה את תולעת השמיר? אחוזת חרדה היא מתחילה לקפץ ולכחכח בגרונה בניסיון לפלוט את מה שבלעה, אך קיבתה המלאה מרמזת כי מאוחר לתקן את מה שאירע.

יֵאוּשׁ מִתְגַּנֵּב לַלְבָּה שֶׁל רוּתִי. בְּרוּר כִּי מִבְקָשִׁים שֶׁתַּעֲשֶׂה דָבָר מֵהַ, אֵךְ מֵהוּ? מִשֵּׁב רוּחַ מוֹפִיעַ וּמְקִיף אוֹתָהּ סָבִיב סָבִיב כִּמְאֹשֶׁר אֵת הֶרְגָּשָׁתָהּ. הִיא מִקְפֶּצֶת אֶל דֶּלֶת הָעֵץ וּמְקִיֶּשֶׁה בָּהּ בְּמִקְוֶה לְהוֹדִיעַ עַל בּוֹאָהּ. דָּבָר אֵינּוּ קוֹרֶה, הַדֶּלֶת נוֹתֶרֶת סְגוּרָה. רוּתִי מִנְקֶרֶת שְׁנִית, הַפֶּעַם בִּיתֵר עוֹז, אֵךְ אֵינְ עוֹנָה. בְּכִי עוֹלָה בְּגֵרוֹנָה. "מֵה קוֹרֶה לִּי?" הִיא פּוֹנֶה אֶל הַמַּגְדֵּל, "מִדּוּעַ הִבַּאתֶם אוֹתִי לְכֹאֵן?" הַדּוּמִיָּה נִמְשַׁכֶּת, אֲבָל אִז מִתְחִילָה הָאֲדָמָה לְנוּעַ. גּוֹפָה שֶׁל רוּתִי מִבְקָשׁ לְהִתְרוֹמֵם בְּבַהֲלָה, אֵךְ הוּא כְּמוֹ מְרוֹתֵק לְאֲדָמָה, וְהִיא מִתְחִילָה לְצוּחַ כְּשֶׁבִשְׂרָה מִתְבַּקֵּעַ. חִזָּה נִפְרָץ, וְגוֹפָה הַמְקוֹרִי נִחְלָץ וּמִתְחִיל לְהַעֲבִיר אֶת נִפְשָׁה אֶל תּוֹכוֹ. צוּחוֹתֶיהָ הוֹפְכוֹת לְזַעֲקוֹת כָּאֵב, וְלִבְסוּף הִיא מִתְרוֹמֶמֶת וּמִתְיַצֵּבֶת בְּדַמּוֹת אָדָם, פִּיהָ פֶּעוּר אֵךְ קוֹלָהּ אֵינּוּ בּוֹקֵעַ. הִיא מִמְשֶׁשֶׁת בְּאֲצַבְעוֹת רוֹעֵדוֹת אֶת גּוֹפָהּ וּמוֹפְתַעַת מִזְרוֹת הָעוֹר הָאֲנוּשִׁי. מִעֲבִירָה יָד עַל שַׁעֲרוֹתֶיהָ, וְכִשְׁהִיא מְשִׁיבָה אוֹתָהּ נִחָה עֲלֶיהָ שַׁעֲרָה בְּצַבֵּעַ שְׂרָאָתָהּ בְּצִיּוֹר הַצִּיפּוֹר. "הַשִּׁיעַר שֶׁלִּי הַפֶּךְ לְכַחוּל," הִיא לוֹחֶשֶׁת לְעֲצָמָה כְּמִשְׁלִימָה עִם הַפְּלָאִים הַמִּתְרַחֲשִׁים בָּהּ.

רַחֵשׁ קֵל נִשְׁמַע לְמַרְגְּלוֹתֶיהָ, רוּתִי מְשִׁפִּילָה אֶת מִבְטָה וְרוֹאֶה עַל הָאֲדָמָה גּוֹף דָּקִיק וְעֲלִיו פְּסִי אֲרַגְמָן, "תּוֹלַעַת הַשְּׂמִיר," הִיא צוֹהֶלֶת וּמוֹשִׁיטָה אֶת אֲצַבְעָהּ. הַתּוֹלַעַת מִטְפֶּסֶת עֲלֶיהָ בְּתַנּוּעוֹת עִקְלָתוֹן וּמְגִיעָה אֶל שִׁקַּע כֶּף הַיָּד. רוּתִי מְבִיטָה בָּהּ בְּחִיבָה עֲמוּקָה, "פְּחַדְתִּי שֶׁאֲכַלְתִּי אוֹתָךְ."

צַחְקוֹק נִשְׁמַע בְּמוֹחָהּ, "אֵינִי כֹה קֵלָה לְמַאֲכָל." רֹאשׁ הַתּוֹלַעַת מִתְרוֹמֵם, "וּמֵה חֶלֶף עֲלִיךְ מֵאִז שְׂרָאִיתִיךְ?"

רוּתִי מִבְקָשֶׁת לְהִשִּׁיב, וְעוֹצֶרֶת. מֵה חֶלֶף עֲלֶיהָ? הִיא הַפְּכָה לְצִיפּוֹר כְּחוֹלָה וְכִמְעֵט הַשְּׂתַגְעָה. הַקּוֹל הַמְשׁוֹעֶשֶׁע שֶׁל הַתּוֹלַעַת מִתְאִים הֵיטֵב לְתַחוּשֶׁת טֶשֶׁטוּשׁ הַמְצִיאוֹת שֶׁלָּהּ. יֵשׁ בָּהּ הִכְרָה כִּי הַתּוֹלַעַת יוֹדַעַת אֶת כָּל שֶׁעָבַר עֲלֶיהָ וְשֶׁאֲלוֹתֶיהָ קִנְטֵרְנוּיֹת בְּלִבָּד. לְרַגַע קֵט עוֹלָה בָּהּ הַדַּחֲף לְחִבּוּט וְלִמְחוּץ אֶת הַתּוֹלַעַת, אֵךְ הִיא מְבִיטָה בְּגוֹף הַקֶּטָן וְשׁוֹב גּוֹאֶה בָּהּ הַחִיבָה. "הַמַּגְדֵּל, נִיסִיתִי לְהִכְנֵס אֵלָיו... יֵשׁ בּוֹ מִשְׁהוֹ שַׁעֲלִי לְגִלוֹת." הַתּוֹלַעַת אֵינָה מְגִיבָה. "מֵהוּ הַמַּגְדֵּל הַזֶּה? הֵאֵם הוּא אֲמִיתִי?"

התולעת משתהה, ואז משיבה, "עינייך הרואות, הרי נגעת בו."
"אני כבר לא סומכת על מה שקורה לי," רותי מהססת. "הייתי
ציפור, ואחר כך חזרתי לגוף שלי."
ראש התולעת נע כממתין. התנועה מסבה מבוכה לרותי, "האם
אוכל לחזור לעולם שלי כשארצה?"
"בכל עת שתרצי תוכלי לשוב."
"אני חושבת שאני רוצה עכשיו..."
"אם תרצי בכך, כל מה שעלייך לעשות הוא להקיש כף אל כף."
"מה כוונתך? כמו מחיאת כף?"
"כן."
רותי מתבוננת בתולעת, "תחילה עלייך לרדת."
"לא," עולה התשובה, "עלייך למחוא כשאני בין כפותייך."
"אבל את תימעכי!" רותי מרימה קולה.
"זו הדרך היחידה לשוב."
רותי נועצת מבטה בגוף הקטן הנושא אליה את ראשו. גונם של
השמים הופך כהה ומאיים. "איני יכולה להרוג אותך." היא אומרת
לבסוף.
פסי הארגמן זוהרים בצדי התולעת.
"אלך לאן שתכווני. אולי אלמד מדוע הגעתי לכאן." רותי מעבירה
ידה על שערותיה, "מדוע הפכו שערותי לכחולות?"
קול צחקוק התולעת נשמע במוחה, "צבעה של האות הראשונה
כצבע שערך," היא מסבירה, "ושתי אותיות נוספות עלייך לפגוש."
רוח קלה עולה שוב. רותי מפנה לעברה את פניה הלוהטות כדי
לצנן אותן. "לשמש כנתיב נועדת," עולה קול התולעת. הגוף הקטן
סובב על כף היד ואז פוקע כבועת סבון ונעלם. רותי מביטה בידה
העירומה ולבה צונח בקרבה, "חזרי בבקשה! אמרי לי מה עלי
לעשות!" היא קוראת.
הרוח מתחזקת וצמרמורת מטפסת בגופה של רותי. שלא תעזי, היא
פונה בכעס לעצמה, זה לא הזמן לפחד. מה שעלייך לעשות הוא

למצוא את שתי האותיות הנוספות. עננים אפלים נאספים מכל עבר, "עוד אסגור אתך את החשבון," היא אומרת למגדל ופונה להתרחק ממנו אל בין העצים.

זמן ארוך היא הולכת. גזעי העצים חשופים עד לגובה אדם וקליפתם מחוספסת ומחורצת מזקנה. רותי מחבבת אותם. מול גזע עץ שמושך את עיניה היא עוצרת, ומניחה עליו את כפות ידיה. חומו מפתיע אותה. היא חשה כי שלוותו עתיקת ימים ורוחה נרגעת. עייפות צונחת עליה והיא מתיישבת בכבודות, נשענת על הגזע. עיניה נעצמות והיא כמעט ונרדמת.

עלה ניתק וצונח לאטו, נע ברוח הקלילה ולבסוף נח סמוך לרגליה. היא שולחת יד ואוספת אותו. מגעו נעים וריח חם עולה ממנו. מתיקות עולה בה והעלה הופך לגוש זעיר של ערפל. רותי מביטה בצורתו המזכירה צמר גפן ותוהה אלו עוד פלאות טומן המקום שאליו הגיעה. היא מבקשת לגעת באצבעה בעלה, אך גוש הערפל נסוג לאחור, כמבקש לשחק.

רותי שולחת אצבע באטיות רבה והערפל נע כממתין. האצבע מגיעה אליו ונוגעת בו בליטוף. רגע הוא נותר בלא תזוזה, ואז עולה מתוכו צליל רך, צורתו מתארכת ופרק ידה נעטף בצמיד ערפל דק שבדקים. רותי בוחנת אותו בהשתאות. נצנוצי זהב נעים לאורך הקו הדקיק, כבעלי רצון וידיעה משל עצמם. הייתכן?

"שלום," היא אומרת בהיסוס. הזהרורים מחישים תנועתם כמגיבים לצליל המילה. "אתם שומעים אותי?" המילים נשמעות מגוחכות, אך ברותי עולה ודאות כי מאזינים לה. זהרורי הזהב משנים תנועתם ורותי חשה בזרם מעקצץ על עורה. היא מניעה את ידה באטיות. צמיד הערפל מתפוגג ופיה של רותי נפער בתדהמה. במקום בו נח הצמיד סביב פרק ידה נותר חותם שצורתו כגבעול עטור עלים ירוקים אשר שוליו שזורים בזהב. העלים רוטטים מול עיניה ואז מתייצבים.

אלוהים! רותי משפשפת את העור, אך חותם העלים נותר בהיר וחד. עתה נעים עלי העץ סביבה בחוזקה והרוח הקלילה מתחלפת

והופכת למאיימת. פחד מטפס בה ועמו במפתיע געגועים למאור. פניו התמימות עולות לפנייה והיא כמהה כי יהיה לצדה.

מעל פני האדמה מעלה מאור בידו חופן אדמה ומפזרו בתנועה רחבה, תוהה אם עליו להמשיך ולהמתין ליד המערה או לשוב לאילת. יוסוף יושב סמוך לו ושניהם מביטים במדבר הנשקף לפנייהם. קודם לכן נאספו הזקנים, אך שום ישועה לא עלתה מהם. מעולם לא אירע כדבר הזה והם הסכימו שכל מה שנותר לעשות הוא להמתין לשובה של רותי.

יוסף טופח על האדמה בצדו, "כאם היא לנו", הוא אומר, "מפרייה נאכל, ובבוא עלינו רעה תחלצנו בכוחה."
"ובאלוהים אתם מאמינים?"

"דמות זאב לו. היה מבין הראשונים אשר הגיעו אל הארץ הזו והיחיד אשר הלך אחר המלכה. דורות רבים שימש כמשרתה וברבות הימים היה לאדונה."

מאור מביט אליו בחוסר הבנה, אך הברווי מסב את עיניו חזרה למדבר המשתרע למולם.

אשאר כמה שיידרש, מחליט מאור. נפשו נרגעת והוא משעין את סנטרו על כף ידו ומביט לפניו, אל המדבר.

להבה נראית בין העצים, מזכירה את זו שהייתה על כף ידה. כעס מטפס ברותי, הולך וגובר עד שהופך עצום וצר מלהכיל, "עזבי אותי, היא שואגת אל עבר האש, אך זו הולכת ומתקרבת. רותי אפופה בעתה. הלהבות סובבות אותה והיא מנופפת בידיה להרחיקן, עד שהיא קולטת כי אינן חמות ופוסקות. הלהבות מיתמרות עוד רגע קט ונעלמות. רותי מביטה אל המקום שבו היו ורואה שתי דמויות כהות ניצבות למולה.

קול שריקה נשמע והדמויות נעות על עומדן. "אני מכירה אתכם," אומרת רותי. רקותיה פועמות בתיפוץ רועם. כיצד ייתכן שהדמויות

ידועות לה? הדמות הימנית קדה לפני כמאשרת ונותרת דוממת, מצפה שתמשיך. בטנה של רותי מתכווצת במתח, ידיה מתרוממות כבעלות רצון משלהן ומתחילות לנוע באוויר. ימינה ושמאלה, למעלה ולמטה, מציירות מעגלים שהופכים לקווים ישרים, משנים צורתם למרקם משתנה וסוער. הדמויות עוקבות בריכוז רב אחר התנועות. בדרך נסתרת יודעת רותי כי היא פורמת מחסום בינה לבינה. הן חפצות לעזור לה, אך עליה להתיר תחילה את הסגר המונע את כניסתן לחייה. עוד תנועה, קו, סיבוב, והמחסום נפרץ. האוויר סביבה מתבהר. אחת הדמויות מתייצבת בצדה האחד והשנייה בצדה האחר. הנה, הקשר נחתם. עתה יהיו לה שני מגנים ושומרים, ולכל אשר תלך יעמדו לצדה.

היא פונה ללכת. הדמויות שומרות על מקומן משני עבריה בלא שניכר בהן כל מאמץ. הן צועדות זמן ממושך עד שרותי מבחינה כי העצים הולכים ומידלדלים והיער נגמר. היא פולטת אנחת רווחה ומאיצה את הליכתה, מקווה כי תגיע במהרה אל שטח פתוח ואולי אף למקום יישוב. הם מגיעים אל קו העצים האחרון ורותי ממחרת לחצותו, ששה על יציאתם מהיער. אך שמחתה מוקדמת מדי. פיה נפער בהשתוממות: מולה עומד המגדל שהותירה הרחק מאחוריה. מחשבותיה טסות, הייתכן שסבבה בלי ששמה לב וחזרה לאותו מקום? לא ייתכן! היא בטוחה שהתרחקה מהמגדל בקו ישר. גם העצים שהיו קודם לכן סביב המגדל נעלמו.

אין זה משנה. רותי כופה על עצמה בכל כוחה להירגע ולהפסיק להתאמץ לנתח את הדברים בהיגיון. המגדל שוב עומד לפניו, וכנראה נגזר עליה להיכנס ולגלות מה טמון בתוכו. היא קרבה אל הדלת ולוחצת עליה באצבעותיה. לוח העץ נענה והיא חוצה את המפתן. שתי הדמויות נותרות בחוץ והיא מביטה בהן בציפייה. "עלי להיכנס," היא אומרת בקול מתחנן. הדמויות עומדות בלי נוע. "אני נכנסת!" היא מוסיפה כמאיימת. הדמויות לא זזות ורותי פוסעת אל תוך המגדל. חלל הכניסה נקי מכל קישוט וריק לחלוטין. עיניה מבחינות בגרם

מדרגות בשוליו. האם עליה לטפס? רותי מתקרבת ומתחילה לעלות. חדרים מופיעים, והמדרגות נמשכות אל תוכם, סובבות ועולות מבעד לקירותיהם. נפשה של רותי, שמבקשת למצוא סדר במבנה המגדל, שוקעת בבלבול וחרדה. רגליה נמשכות הלאה והיא מטפסת ללא הפסקה. המדרגות נפסקות בקיר אבנים. רותי שולחת יד מהססת שחודרת דרכו, ואז פוסעת לפנים ומגלה שהקיר נעלם כאשר היא חולפת בו. היא נועצת את ציפורניה בכף ידה כדי לוודא את ממשותה וחשה מתוך רווחה בכאב החד. האור מעורפל, ריח האוויר מלוח כאוויר ים והמהום דק נשמע כל העת, נדמה כרחש סערה מתקרבת. רגליה הולכות וכבדות. אלוהים, תן לי כוח להגיע למעלה.

האותיות חייבות להיות פה. יש קודש במקום. "התגלו!" היא פוקדת עליהן בקול רועד. "התגלו או שארד!" היא חשה בנביבות האיום, ובכל זאת מבקשת להבהיר שכוחה מתקרב לקיצו. מאומה.

רותי ממשיכה לטפס. למרבה חרדתה הולכות המדרגות ומאבדות ממוצקותן עד שנדמה לה שהיא פוסעת על צעיפי ערפל דקים העומדים להתפוגג כל רגע. גופה רועד, ורק מוחה הממשיך לצוות על רגליה להתקדם, מרגיע אותה כי הערפל הוא אשליה והמדרגות מוצקות למרות מראן המתעתע. העיקול שבו היא מטפסת מתיישר לפתע. אור כחלחל עולה מתחת לרגליה של רותי והיא פולטת אנקת התפעלות שמתחלפת בצווחת חרדה. האור הולך וגובר, חודר מבעד למדרגות אשר מתמוססות ומאבדות את צורתן עד שהן נעלמות.

"אלוהים..." היא קוראת שעה שגופה נשמט והיא מתחילה ליפול. בנפילתה היא חולפת ליד מוט הבולט מן הקיר, נאחזת בו ונשארת תלויה. האור הכחול מתחזק, ורותי מתנוודדת מעל לבוהק המסנוור. מתחתייה תהום וסביבה אור כחול פועם.

בשיעורים בבית הספר בו למדה רותי תמיד הייתה לה אצבע אחת מוכתמת בדיו, והיה לה תיק צד שבו אספה חפצים שמצאה. שמה המלא הוא רותי גבעול. שם משפחתו המקורי של אביה היה קרפובסקי, והוא שינה אותו אחרי שחתם לשירות בצבא קבע.

לאחיותיה קוראים רעות ודפנה והן מוזכרות בספר הלוחמים של סיירת גולני. לרותי יש חלום קבוע. רעות מופיעה בו אוזרת מטאטא ומנקה בו רצפה של חדר שינה. דפנה מתגלה מייד אחריה כשהיא מנחמת בצד המיטה ילדה קטנה שבוכה על שהלכה לאיבוד. החלום מסתיים כשרעות מציעה את המטאטא לילדה הבוכייה, וזו מטפסת עליו ונעלמת בשמים.

החלום הזה מתממש עתה, חי ומוחשי לעיניה. בעודה מחזיקה בשארית כוחה במוט היא רואה את הילדה עומדת בוכייה מול דפנה המנסה לשווא לנחמה. בעברה השני של המיטה מטאטאת רעות בתנופה ושקדנות את הרצפה. אף אחת מהן לא מבחינה ברותי ונוח לה בכך. הילדה נרגעת מדברי הכיבושין של דפנה, ורעות קרבה ומציעה לה את המטאטא. שערותיה רטובות, מבחינה רותי. הילדה מתיישבת בשמחה על המטאטא וזה נישא באוויר. פני הילדה צוהלים. המטאטא קרב אל הקיר מול רותי. "אל תלכי!" מבקשת רותי לזעוק, אך הקול לא יוצא מגרונה, והיא מסיטה את גופה ומניחה לילדה לעבור. המטאטא והילדה חוצים את הקיר ונעלמים לתוכו. רעות ודפנה נמוגות לאטן על רצפת החדר.

ראשה של רותי נשמט בעייפות. עוד חידה, אבל לה כבר לא איכפת. שקט שורר. היא כל כך עייפה. ידיה מרפות מהמוט והיא נופלת. הנפילה אטית וחלקה והיא נחבטת בקרקע בקול רך. מעל למגדל משתהה האור הכחול עוד זמן מה ואחר נעלם. המתינה האות ככל שהתאפשר, ואחר שבה למקום המסתור שממנו באה.

הדמויות האפלות מופיעות ורותי המביטה בהן יודעת כי נכשלה, "עלי לשוב הביתה", היא אומרת בהשלמה, והשניים דוממים כמאשרים. קווייהם מיטשטשים ורותי נותרת לבדה, כורעת על הקרקע, שטופת ייאוש ועייפות. המגדל נע כעומד להתמוטט, וחשכה יורדת עליה. היא מאבדת את הכרתה.

* * *

יד מטלטלת את גופה. רותי גונחת ומבקשת להתרחק מן המגע המטריד. טלטלה נוספת ואחריה נוחתת סטירה על לחיה. "מה...?" עיניה נפקחות והיא בוהה סביב, מבולבלת.

הבדווי רכון מעליה ומאחוריו מאור. הם בתוך המערה והיא שוכבת על האדמה. מאור מבחין בעיניה הפקוחות, פולט קריאת שמחה ומושיט לה יד לסייע לה להתיישב. הבדווי מביט בה בחיוך, "איך את מרגישה?"

"בסדר..." היא ממלמלת חלושות, מנסה להיזכר במה שאירע. "שמענו גניחות מהמערה וירדנו במהירות," מאור נרגש כולו, "שכבת על האדמה חסרת הכרה."

עיני רותי מתמלאות בדמעות. "נכשלתי... לא הצלחתי לפגוש את האותיות." מאור מביט בה נדהם ומגניב מבט לעבר הבדווי, כחושש לפגיעה במוחה של רותי.

היא מבחינה בכך, "יכולתי להביא את האות הכחולה, אבל לא ידעתי איך."

מאור שולח יד ומלטף את מצחה, "אין דבר. הכי חשוב שנגיע לרופא שיבדוק אותך."

"אני בסדר גמור!" מנסה רותי להזדקף, אך כוחה לא עומד לה והיא צונחת לאחור. בחזה עולה בכי נורא. מאור הנבהל מפניה המתעוותות, רוכן אליה ומניח יד רכה על שכמה. הבכי פורץ ושוטף את כולה. גופה מיטלטל ומאור, שמבקש להרגיעה, מחזיק אותה בזרועותיו, מנענע אותה בתנועות רכות.

"תראה את הצבע של השערות שלי," היא לוחשת. מאור מביט בה באי הבנה.

"הוא לא כחול?" מוחה של רותי מתערפל. גופה נושא עדיין את כאב ההתבקעות שהחזיר אותה לצורת אדם. השערות הכחולות היו העדות היחידה למה שעברה. מדוע שמישהו יאמין לדבריה אם אפילו היא אינה בטוחה שהכול אכן קרה? מאור עוקב אחריה בעיניו והיא

מזוהה בהן דאגה עמוקה. "אתם לא תאמינו לי," היא לוחשת. מאור מניד בראשו. "את חלשה מדי, נביא אותך לרופא ואחר כך תספרי לי את מה שעבר עלייך." עיניו מתרככות כשהוא רוכן לעברה. לרגע היא חושבת כי ינשק את שפתייה, אך הוא קרב ככל שמעז ואז שב ומתרחק.

באילת מתעקש מאור כי רותי תיבדק בחדר המיון של בית החולים. הוא מסביר לרופא שרותי נפלה לתוך בור באדמה, וכשמצאו אותה הייתה חסרת הכרה. "אל תאמרו דבר על המערה," הזהירם הבדווי קודם לכן. רותי מתבקשת לשכב על מיטת חולים, הווילון נסגר סביבה והיא בוהה בתקרה, מנותקת מסביבתה וסחוטה מהבכי. צבעי החדר נראים לה דהויים וקולות האנשים מפחידים בגסותם. רק נוכחותו של מאור מקלה עליה, עדינותו, דאגתו ואהבתו. היא מביטה בו בתודה ועוצמת את עיניה.

בצהריים היא משוחררת, הרופאים לא מצאו כל סימן לפגיעה חיצונית, והם מייחסים את חולשתה למחסור בנוזלים, וממליצים על כמה ימי מנוחה ושתייה מרובה. מאור מבקש להחזירה לחדר ששכרה באכסניה, אך רותי מתעקשת לשוב הביתה. המראות רודפים אותה והיא משחזרת בזיכרונה את אימת נפילתה אל המוות מהמגדל המתמוטט. היא נזקקת לסביבה מוכרת ורחוקה מאילת.

בערב הם מגיעים לרמת גן. רותי נכנסת לדירתה ועוצרת במבואה, כחוששת מפני הפתעה בלתי צפויה. לוח השנה שעל קיר המטבח מבהיר שנעדרה בסך הכול ארבעה ימים. מאור נכנס לחדר המיטות ומתחיל לפרוק את תרמיל הגב שהביאה. בגדיה התחתונים יוצאים ראשונים והוא שולח אל רותי מבט נבוך. "סליחה," הוא אומר, "לא רציתי שתתאמצי..."

רותי קרבה אליו. "הפעם אסלח לך," היא אומרת לו בקול רך, ומאור מתרחק בזהירות לאחור. היא מחייכת לעצמה ופונה להתרחק.

שעה ארוכה היא שוטפת את גופה, מניחה לעצמה לחזור אל הרגיעה הביתית. מחר תחשבי על מה שעברת, היא מהרהרת, עכשיו את חייבת מנוחה. היא נכנסת לחדר השינה, מכסה עצמה בשמיכה ושוקעת תוך רגע בשינה עמוקה. מאור, שתוהה מה עליו לעשות, מוצא אותה מכורבלת וישנה. הוא מהדק סביבה את השמיכה ומתיישב בסלון.

בצהרי יום המחרת היא מתעוררת. מאור השאיר פתק שהלך לבדוק דבר מה ויחזור בצהריים. בלילה התקשה להירדם. רותי לא פתחה בפניו את מה שעבר עליה, אבל ברור לו שפגשה בעולם שחוקיו שונים מכל מה שהוא מכיר. היא אמרה שפגשה באחת האותיות ולא הצליחה להביאה. מה ראתה? הלוואי שתדבר אתו ולא תבקש שיצא מחייה. מאור חש בכמיהתו הנואשת לתשובות. מה היה ברותי שאפשר את כניסתה בעוד שממנו נמנע המעבר? לכו בוער, הוא חייב לדעת יותר. עליו לחקור לעומק את סיפור שבירת הלוחות שנושא עמו, כך מתברר, הפתעות גדולות משציפה.

בספרייה של אוניברסיטת תל אביב יש אגף המכיל ספרים מסווגים. ספרי קבלה נדירים שוכנים בצד פורנוגרפיה קשה, והסטודנטים העובדים בספרייה מתחרים ביניהם על משמרות העבודה באגף המסורג. מאור עבד שם במהלך לימודיו במשך כשנתיים, והוא מנצל את קשריו כדי להיכנס לאזור הספרים האסורים. עדיין מצחיק אותו שפטריק קים מסווג כספרות פורנוגרפית, והוא מחייך אל המדף הלוהט שאת כל ספריו קרא בתקופת עבודתו. ספרי הקבלה מונחים בארון עץ אלון מגולף. הארון שימש את הנשיא זלמן שז"ר שהיה איש ספר בכל רמ"ח איבריו, והוא תרם אותו לאחר שביקר בספרייה והזדעזע ממדפי המתכת העלובים בהם נתונים הספרים היקרים. מאור מתייצב מול הארון. אצבעו חולפת על פני הכריכות, מחפשת רמז בשמות הכותרות. האצבע נעצרת על ספר שכריכתו חדשה, 'להבת החר' שמו, ובהקדמה כתוב שהספר הוא העתק של כתב יד

שהתגלה בחאלב שבסוריה ב-1964. בחאלב חייתה קהילה יהודית עוד מימי חורבן הבית הראשון. כתב היד שהתגלה נסמך על מגילה קדומה בהרבה, ובמשפטים הפותחים אותו הוא מיוחס לתקופת התיישבות בני ישראל בכנען. במבוא אף מצוין שהנוסח שבידיו הוא פרי מאמץ אדירים של פרופסור שפי, ראש החוג למחשבת ישראל באוניברסיטת תל אביב, ושל דוקטור רם מליחי, לשחזר את מגילת המקור הקדומה שממנה הועתק כתב היד שהתגלה בחאלב. הוא עובר עמוד אחר עמוד, מחפש אזכורים למעמד הר סיני, מקווה לגלות רמזים להתגלגלות האותיות בעקבות ריסוק הלוחות. לקראת אמצע הספר הוא נתקל באזכור הראשון,

ירעמו הקולות והעם ניצב כאבנים הכהות אשר על ההר. אפלים טיפסו העבים, עולים ומכסים את פני החמה, ואור בוקע מלב השמים ומראהו כלהבה עצומה השולחת ידה להגיע אל העם. זעקו מרה בני ישראל, עת נגע בלבם כאב השלהבת הכמהה אליהם. אך האפלה הסתירה את האור, והעבים נאספו עד כי כוסתה הארץ ואיש לא ראה את אחיו הניצב לצדו.

מאור חש כאילו הוטח אגרוף בבטנו. מהיכן הוא מכיר כה טוב את התיאור הזה? את כאב אובדנו של אור המבקש לשווא להגיע עד אליו ומעורר זעקה ממעמקי לבו. שולחן פנוי ניצב באחת הפינות ומאור מתיישב לקרוא בשימת לב. הספר מוותר על המשך תיאור השתלשלות האירועים שלאחר ירידת האפלה ומספר על אופן עמידתם של בני ישראל מול ההר. לפי הנכתב הם נפקדו על ידי משה לקבוצות בנות תריסר תריסרים שעמדו שורות-שורות בריבוע שלם סביב אוהל המועד. "תריסר תריסרי דורות יחלפו, ובני בניכם מאה מונים יעלו בשנית אל ההר." כך נאמרת הנבואה בפי משה: "נבחרים שבכם יבואו בעת הזאת, והיתר ישובו לביתם עד תמלא מכסת הדורות ותינשא בשנית בשורת האלוהים."

מילות הנבואה מוצגות כציטוט ישיר מדברי משה, ומאור הקורא אותן חש כי מצא עדות אמת לדברים שנעלמו מהתיאור התנ"כי. "תריסר תריסרים", הוא לוחש לעצמו. מאה ארבעים וארבעה דורות. נניח כי כל דור הוא עשרים וחמש שנים, סך הכול... הוא מחשב בקדחתנות, מדובר בשלושת אלפים ושש מאות שנה. יציאת מצרים מתוארכת למאות הרביעית עד השישית באלף השני לפני הספירה. בהחלט ייתכן שמשה דיבר על ימים אלה ממש. התרגשות עולה בו והוא מביט סביבו, מחפש מישהו לחלוק עמו את מה שגילה. החדר הגדול מלא קוראים השקועים בספריהם ומאור מנסה לרסן את התלהבותו. האם ייתכן כי הגיעה שעתן של האותיות לצאת שוב אל אוויר העולם? הוא מוציא מתיקו דף נייר ועט ומעתיק בשקידה את הדברים שקרא. אחר כך משיב את הספר למקומו ויוצא לביתה של רותי, מקווה שתגלה עניין במה שגילה.

בדרך הוא קונה מצרכים לארוחה מיוחדת לחגוג את החלמתה. יש לו מתכון מיוחד, **חביתה אינטליגנטית** הוא קורא לו. נקניק צלוי, שלוש ביצים וים קטן של אורגנו. בצד יוסיף סלט חתוך דק. אין אדם שלא נופל שדוד לרגלי היצירה המפוארת הזו. מעניין אם רותי תאהב אותה, הוא חושב לעצמו, ובעצם מתכוון לשאלה מה יקרה ביניהם. מאור זהיר מאוד בהתאהבויות. הוא לא נמנע מיחסים עם נשים, אבל כמה ניסיונות כושלים הוכיחו לו שקשרים עם בת-זוג אינם מרחב המחיה הטבעי שלו. למזלו הטוב החלטות הפרידה התחלקו שווה בשווה בינו לבין חברותיו הקודמות, כך שהוא נושא רק מחצית מהכאבים ורגשי האשמה על הכישלונות.

אבל עם רותי הדברים שונים. הוא חש שמצא בדרך נס בעלת ברית, שותפה למקום שאיש לא חלק עמו מעולם. המשיכה לעולמות הנסתרים היא כה טבעית לו, עד שפעמים רבות נחבט בעלבון מתגובתם של חברים שביקש לשתפם בחלומותיו. ניכר שגם ברותי יש ספקות והיסוסים, אבל היא הסכימה להקשיב לו, וסקרנותה דחפה אותו למקומות שאולי לא היה מעז להיכנס אליהם מעצמו.

הוא מחליט לקנות גם בקבוק יין. אולי אינו מבין ביינות, אבל נדמה לו שאדום מתאים יותר לארוחות מסוג זה. ארבעים וחמישה שקלים מושקעים בבקבוק מהגולן. הגבינות נבחרות בקפידה והוא מוסיף עליהן שני בגטים טריים.

השעה אחת בצהריים, מאור דוחף את דלת ביתה של רותי ופוסע בצעדים זהירים, חושש להעירה. להפתעתו היא עומדת ליד כיור המטבח ומכינה סלט גדול. לבו מתרונן. היא נראית מתוקה על אף שהחולשה והחיוורון עדיין ניכרים בה. "מוחות גדולים חושבים אותו דבר", הוא פולט ופורש את הקניות על שולחן המטבח. היא מחייכת אליו במאור פנים.

כשהם יושבים לאכול, תוהה רותי על הנינוחות שבה היא מקבלת אותו בביתה. בחור חדש אצלה במטבח, אחרי שנשבעה למנוחה מהמין הזכרי בחייה. באירוניה עצמית היא מקישה שלוש פעמים על השולחן. מאור מופתע, רותי מישירה אליו מבט, "איך אני בעיניך?" מאור כמעט ונחנק באמצע הלעיסה. "מה...?"

"איך אני בעיניך?" חוזרת רות בהדגשה.

"נחמדה", הוא פולט בקושי, "נחמדה מאוד."

זה מרגיע את רותי. "טוב", היא פולטת וחוזרת לאכול.

מאור מביט בה כמצפה למהלומה נוספת, אך מחליט לסכור את פיו. כשהם מסיימים הוא מוריד את הכלים ומניחם בכיור. רותי נאנחת בספוק, "הייתי צריכה את זה. תודה, החביתה הזו היא באמת מעולם אחר."

מאור מחייך, ותוהה אם זה הזמן להציג בפניה את ממצאיו. התרגשותו דוחקת, והוא מסיט את כיסאו ונעמד לידה, מוציא את הדף שעליו העתיק קטעים מהספר, ומספר לה בהתלהבות מה גילה בספרייה. רותי מעיינת בכתוב ואז נשענת לאחור. מאור המביט בה בדריכות קולט לפתע את פחדיה ממה שעברה. הוא, בטיפשותו, התעלם מהדברים הקשים שחווהה. כאישור למחשבתו מתבוננת רותי סביבה כמחפשת דרך להימלט. "אני חייבת להתלבש ולנסוע

לאוניברסיטה. יש מבחנים שדחיתי למועד ב', ואני רוצה לברר מתי הם מתקיימים." התירוץ נשמע קלוש, והוא אוסף מבויש את דף הנייר ומתלבט אם לבקש ממנה שתספר את מה שאירע לה.

רותי מרגישה במצוקתו, אבל היא זקוקה לזמן לעכל את החוויות שעברה. החיים במציאות מעורערת חדשים לה. היא מביטה במאור במבט רך, "אני לא אספר לך בזה הרגע את מה שעבר עלי, רק תדע שצדקת והאותיות נמצאות ומחכות לנו. הייתי ציפור, נפלתי ממגדל שהיה עשוי מערפל ואבנים וחשבתי שאמות." המילים מזעזעות את מאור, והוא מבקש לחבק אותה ולהעלים את החרדה שלה. כמעט אור אומץ, אך רותי קמה בהחלטיות והלכה לחדרה להתלבש. היא יודעת שעליה לספר למאור, אבל גופה ספוג עדיין באימה מן השינויים שהתחוללו בה, וכל רצונה הוא להתרחק מן החוויות האלה ולהיבלע בחיי היום-יום.

מאור נותר עומד על מקומו. מה עליו לעשות? עד עתה חשב שישאר בביתה עד שיחזרו כוחותיה, אך אם היא זקוקה לשהות לבדה מוטב שיחזור אף הוא לביתו. רותי יוצאת מחדרה כשתרמיל הלימודים על כתפה.

"גם אני אצא," הוא בודק את תגובתה, ורותי שותקת בהסכמה. ברחוב הם משתהים לרגע. מאור, שאינו יודע מה לומר, מציע חלושות שיתקשר אליה מאוחר יותר כדי לברר מה שלומה. רותי מהנהנת, ומאור נזכר שאינו יודע את מספר הטלפון שלה. הוא רושם אותו בקפידה. אחרי היסוס קל רותי מבקשת את שלו והם פונים איש לדרכו. מאוחר יותר באותו היום תיזכר רותי באופן שבו נפרדו, ותשאל עצמה מדוע לא חיבקה אותו כפי שרצתה לעשות. היא ביקשה להודות לו על ידידותו וטוהר לבו, אך אולי חששה לעודד אותו לצעוד בדרך שמוכרת לה מיחסיה עם גברים אחרים. היא מחבבת אותו, אפילו בחנה אותו בחשאי כשהחליף את בגדיו ואהבה את מראה גופו החשוף והדק. היא מרגיעה עצמה בהבטחה שתצלצל אליו עוד יום יומיים. המחשבה משקיטה את רוחה והקפטריה של מדעי הרוח שבה

להיות חמימה כתמיד. בפניה יושבת חברתה יעל, רכונה על ספר לימוד כדרכה. רותי מתקרבת ונוחתת על הכיסא מולה. יעל מזדעזעת מהתנועה הפתאומית, ואז מבחינה ברותי ומחייכת בשמחה. "ברוכה השבה! חשבתי שעברת ניתוח פלסטי ונעלמת למיאמי." יעל, היחידה שרותי שיתפה במשבר הפרידה ממשה, בוחנת בעניין את פניה, "מה קרה? לאן נעלמת?!"

רותי מתלבטת איך לענות ולבסוף מחליטה על פשרה, "ירדתי לאילת, הייתי שם כמה ימים."
"ולא יכולת להודיע לי? הייתי באה אתך. לא הייתה מזיקה לי בכלל חופשת זכרים."

רותי מחייכת, "דווקא פגשתי בחור מדליק בן חמש-עשרה, אנוש. קצת גדול עלייך, אבל חמוד."
יעל נאנחת. "במצבי אני לוקחת הכול. המורה של ניר עומד להגיע, והוא מתאמן כל ערב ומגיע גמור."

"הוא לא יתארח בבית שלכם, אני מקווה," מגחכת רותי.
יעל מגלגלת עיניה, "הזהרתי את ניר שימצא לו סידור אחר."
רותי מרצינה. "האמת היא שקרה לי שם משהו," היא פותחת. יעל גוחנת קדימה בסקרנות. "אבל אני רוצה לספר בלי הפסקות." יעל מסמנת ששפתיה חתומות, ורותי מתארת את כל מה שעבר עליה ומסיימת בפרידה בבוקר ממאור. אחר כך היא נשענת לאחור וממתינה בחשש לתגובתה.

יעל לא בנויה למשחקים. שורש חיבתה הגדולה של רותי אליה הוא נטייתה לומר את דעתה ללא קישוטים מיותרים. אלה שמסוגלים לעמוד בחריפות אבחנותיה מוזמנים להישאר, ואלה שלא – מוטב היה לולא היו שם מלכתחילה.

"אני חושבת ש..." יעל מתחילה ועוצרת, "לעזאזל, אני לא יודעת מה אני חושבת! אם היית על איזה חומר עוד הייתי מבינה. אבל את היית שם עם ראש נקי, וכמו שאני מכירה אותך, אין מצב בעולם שהיית ממציאיה סיפור כזה."

רותי מביטה בה בייאוש. "אני יודעת שהייתי שם והפכתי לציפור. כשחזרתי לעצמי השיער שלי היה כחול." יעל מתבוננת בה בחיבה רבה ועוברת לשבת על ידה. היא מחבקת את כתפיה, "מכל התסבוכת הזאת, מאור הוא היחיד שנשמע לי דווקא בסדר. הבנתי גם שהוא שווה..." היא מחייכת. "אז אני חושבת שאם תדברי אתו הדברים יסתדרו. זה הוא שהביא את הסיפור על האותיות והוא יוכל לחבר את המשמעות."

עיניה של רותי מוצפות בדמעות, היא מנגבת אותן בחמת זעם. "לא מעניין אותי מאור! יש לימודים שהזנחתי בשבועות האחרונים, ואני מתכננת להכניס את עצמי למשמעת, לפחות עד שייגמרו הבחינות." "ומה עם משה?" שואלת יעל בזהירות, "ניסית ליצור אתו קשר?" רותי בוחנת את רגשותיה, ומגלה בהפתעה שלא חשבה על משה מרגע המפגש שלה עם מאור. ההרפתקה שלהם הפכה את רגשותיה לחלוטין, ונדמה כאילו נוקתה בבת אחת מהכאבים והרחמים העצמיים שהיו נחלתה מאז שנפרדו. "שיידרס!" היא משיבה נחרצות ויעל פורצת בצחוק. רותי נבוכה לרגע, ואז מצטרפת לצחוקה. "יאללה, אוכל," אומרת יעל, ושתייהן ניגשות לדלפק המזון. המגשים מועמסים, ורותי מתענגת על תחושת השחרור שבאה עליה.

בין עוף לקינוח, פורשת יעל את לוח הבחינות ורותי בוחנת אותו בחשש. רק שבוע נותר עד המבחן בהיסטולוגיה שדחקה מזיכרונה, וחומר הלימוד אינו אלא ערפל סמיך במוחה. לא נורא, יש לה שישה ימים והיא תנצל את כולם ללמידה. הנושא משעמם אבל יהיה טוב להיבלע בעיסוק בבלוטות הגוף ולשכוח את כל מה שאירע.

מאור בכיתו. נבואת משה מדברת על התגלות בתום מאה ארבעים וארבעה דורות, בחישוב גם נדמה לו שהזמן הנוכחי מתאים, אבל חשוב לו לברר במדויק. עליו לבדוק אם אכן מקובל לחשב עשרים וחמש שנים כשנות דור אחד, ולחפש מידע נוסף על אורך התקופה שחלפה מאז מעמד הר סיני. ספר שמות לא יסייע לו, הוא יודע, אין בו

התייחסות למועדי האירועים, אבל למיטב זיכרונו ב'ספר היובלים', מהספרים החיצוניים, מפורטת בדקדוק רב השתלשלות ההיסטוריה מאז בריאת העולם. מאור ניגש לארון הספרים שלו. הספרים החיצוניים מסודרים לצד ספרי קודש יהודיים. הוא שולף את ספר היובלים ופותח.

ויהי בשנה הראשונה לצאת בני ישראל מארץ מצרים, בחודש השלישי בשנה עשר בו, וידבר אל משה לאמר. עלה אלי פה ההרה ואתנה לך את שני לוחות האבן והתורה והמצווה אשר כתבתי להורתם.

מילות הפתיחה מרעידות את נפשו. הן מדברות על ימי המעמד, ארבעים הימים שבהם משה על ההר. משה רושם את ההיסטוריה מפי האלוהים, ודברי הימים נפרשים על פני חמישים היובלים הקודמים למעמד הר סיני. מאור מפרף על תיאורי ההתרחשויות, ומגלה כי הספר שב ומסתיים בשהייתו של משה על ההר. באכזבה הוא סוגר אותו.

באינטרנט הוא מגלה כי אורך דור אינו דבר מוסכם. יש המעריכים אותו גם בשלושים שנה. אם יקבל זאת, הרי שהוא רק בן הדור המאה שלושים ושניים. האם משה התכוון בדבריו שהאותיות בהכרח יתגלו אחרי מאה ארבעים וארבעה דורות, או שניתן יהיה לגלותן גם לפני כן? הוא נתקף בחוסר ביטחון, אך אז נזכר במה שעבר על רותי. עצם הגעתה לעולמן מוכיח שהן מבקשות להתגלות.

מאור מתרומם ממקומו ומתחיל לפסוע בחדרו. על השולחן מונחים דפים ועליהם חישובי הזמנים. יהיה אשר יהיה אורך התקופה שחלפה מאז שבירת הלוחות, עתה זהו הזמן שלו. הוא חייב להגיע אל מקום האותיות. הן משכו ועוררו בו פליאה מאז שהוא זוכר את עצמו. בגללן החל ללמוד בחוגים למקרא ופילוסופיה, מאמין ששם ימצא תשובות למקור האותיות ואולי גם למסתורין שחש כי מסתתר בהן. אבל הלימודים אכזבו אותו קשות. מלבד שני מרצים איש לא חיפש

תשובות של ממש, ורובם רק חזרו ודשו בחומרים קיימים. בסיפור האגדה שגילה על שבירת הלוחות הרגיש לראשונה כי מצא רמז לתשובה. הוא נאנח בתסכול. המפתח למציאת האותיות נמצא כנראה אצל רותי, והיא הבהירה חד-משמעית את רצונה לעכל ולהתרחק. אולי כדאי שירד לבדו לאילת וינסה להיכנס למערה?

עיניו המאיימות של הברדווי עולות בזיכרונו והמחשבה נסוגה. אך מייד לאחר מכן היא שבה ומתייצבת ביתר עוצמה. רותי לא מוכנה עדיין, אבל הוא יודע היכן שער הכניסה לעולם האותיות, ואין סיבה שלא יצליח להיכנס בכוחות עצמו. הרי זה הוא שגילה את האגדה והעדויות התומכות בה, ולכן ודאי שהאותיות רוצות גם בו. התרמיל שארז לאילת עוד מלא למחצה. הוא פותח את הארון ומצרף בגדים נקיים. לפני היציאה מהבית הוא מהסס אם להתקשר לרותי ומחליט לוותר. אם יצליח, יספר לה כשיחזור.

כעבור שש שעות מתקרב מאור לגבעת הברדוויים. אין לו ספק שהם עברו זעזוע בעקבות כניסתה המופלאה של רותי, ומי יודע מה החליטו לעשות. הוא מעלה על לבו את התנהגותו של יוסף בבית החולים: כמעט ולא אמר מילה, אך עיניו עקבו בדאגה אחרי רותי וניכר שהוא מייחס למה שאירע חשיבות רבה.

מאור מטפס על הגבעה. הוא מתקרב בהיסוס אל האוהל הגדול ונעמד בפתחו. הזקן יושב באותו מקום בו ראה אותו לראשונה, אך מבטו מרוכז במסך מצלמה קטנה שהוא מחזיק בידו. המצלמה מכוונת אל יוסף העושה העויות למולו. התמונה מדהימה את מאור והוא קופא במקומו. יוסף מבחין בו, לרגע עולה הבעת מבוכה על פניו, ואז הוא פורץ בצחוק ומסביר בנימת התנצלות. "אחד הנכדים שלו התחיל ללמוד קולנוע, והוא לימד אותו איך לצלם. מאז אין לנו רגע אחד של שקט."

ההסבר מבלבל את דעתו של מאור. הזקן מניח את המצלמה ומרמז לו לשבת. הילדה נכנסת עם מגש התה כבפעם הקודמת. הזקן מקבל

את הכוס הראשונה, מאור אחריו, ויוסף לוקח בידו את הכוס השלישית.

שקט גמור משתרר. רק המתח בבטנו של מאור גואה והולך. לבסוף שובר יוסף את הדממה. "חזרת", הוא קובע.

"אני רוצה לרדת למערה," חושף מאור את כוונת בואו. "אני חושב שאוכל למצוא את האותיות." יוסף מפנה מבטו בשאלה אל עבר הזקן. מאור מביט בהם בציפייה דרוכה. דבר לא נאמר, אך הזקן מרים את המצלמה, מכוונה למאור ומתחיל לצלמו. יוסף מתנער. "בוא," הוא אומר ופונה לצאת.

המערה לפניהם. הבדווי יורד ראשון ומאור אחריו. הם נכנסים למערה וניצבים כשפניהם אל הקיר המכוסה השורשים. באטיות מתקרב מאור אל מקום השורש שנקטע בידיה של רותי, ומעביר את אצבעו בעדינות לאורך הקו הדק. רחש נשמע והשורש נע תחת ידו כנחש קטנטן, מתפתל מצד לצד. מאור נסוג לאחור. "ראית?" הוא פונה בהתרגשות ליוסף. הלה מהנהן.

מאור שב ונוגע בשורש. מאומה. לבו צונח. "למה אתה לא נותן לי להיכנס?!" הוא לוחש.

יוסף מבקש להרגיעו, "גם אנחנו ניסינו ולא הצלחנו. כנראה רק הבחורה יכולה. הזקנים שלנו דיברו הרבה על מה שקרה, אבל לא הבינו מה לעשות."

רוח חודרת אל המערה ומניעה את השורשים. קצותיהם ניתקים מהקיר ומתנועעים בעדינות. מאור מביט בהם, הוא שומע צלילים דקים, ומילים עולות. קולן חלש, אך הנאמר בהן חד ובהיר: "צא את המערה, לא זה השער עבורך. חפש אחר מבוא האותיות הקדום. בו תיכנס ודרכו תמצא את מבוקשך."

דברי השורשים מפחידים את מאור. יוסף מתקרב אליו כמבקש לגונן עליו. מאור מכיר לו תודה אך רגשותיו מעורבים. השורשים מבטיחים אמנם כי מחכה לו נתיב אחר, ואולי אף אות משלו אשר תמתין לו, אך דרכו תהיה שונה מדרכה של רותי והם ייאלצו לנוע כל

אחד בנפרד.

יוסף פוסע אחריו כשהם יוצאים מהמערה. קפה מוגש לו באוהל הגדול. הברדווי הזקן מביט בו בעין טובה, וכשמאור פונה ללכת הוא מוציא נוצה קטנה מכיס גלימתו ומושיט אותה לו. מאור אוהז בנוצה בעדינות ומביט בה בתהייה. אולי הזקן מבקש להזכיר את רותי שהפכה לציפור, ורומז שייסע להביא אותה? כעס עולה בו. למה רק לרותי נפתחת הדרך מאליה ואילו הוא חייב בחיפוש כה ארוך? מה יש בה שאין בו? אבל אין זה משנה, רותי העדיפה להישאר בביתה והוא אינו תלוי בה. אם נגזר עליו לחפש את מבוא האותיות הקדום, יעשה זאת. לפחות יש לו ידיעה מהו האזור שבו האותיות נעלמו. "אסע להר הגבוה במדבר סיני," הוא אומר ליוסף, "למקום שבו הכול התחיל, ושם אמצא את הפתח שעליו מדברת הרוח." הברדווי מהנהן בראשו בכובד ראש, ומאור, כדי לרצותו, טומן את הנוצה בכיס חולצתו.

יוסף שולף טלפון סלולרי מכיסו ומחייג. מילים נאמרות בערבית, השיחה מתארכת ומאור שמבקש לצאת לדרכו נע בחוסר סבלנות. יוסף מסיים ופונה אליו. "סידרתי לך אוטו להגיע להר סיני. זה בן דוד שלי והוא יחכה לך במעבר הגבול בטאבה. תכיר אותו בלי בעיות, יש לו משקפיים מצחיקים."

דרכון, ציוד רחצה ושינה. מאור במרכז המסחרי באילת. טלפון להוריו פותר את בעיית הדרכון. הם ידאגו לשלוח לו אותו בדואר מהיר שיגיע מחר בבוקר. הוא קונה שק שינה ואביזרי בישול ורחצה. עד שיגיע הדרכון הוא מחליט לבלות את הלילה על חוף הים. רחש הגלים אולי ירגיע את סערת נפשו.

ציפור יוצאת באותה שעה מאזור ההר הגבוה בסיני, ופניה לישראל. היא נוסקת בין ענני הנוצה המקיפים את ההר, ומבחינה בפס המים של ים סוף. הרוח חלשה אך די בה לתמוך בכנפיה, והיא חותרת ומתקדמת לעבר קו החוף של אילת. בצהריים היא נוחתת על גג מלון 'הרודס'.

ומשקיפה ממנו אל בתי העיר. אין כל סימן לזו שהיא מבקשת. היא מסבה ראשה בתנועה אטית עד שהיא קולטת אד דק של היכרות עולה מצפון. כנפיה מכונסות לדקות אחדות של מנוחה, ואז היא חובטת בהן ומתחילה לעוף צפונה. לפנות ערב היא מגיעה למחלף שליד תל השומר, ומשם היא דואה לביתה של רותי.

רותי שקועה בניתוח תפקודה של בלוטת המגן ולא עולה על דעתה כי הגורל שהותווה בכניסתה אל מערת האותיות ממשיך בפעולתו. הציפור הכחולה מתקרבת לביתה, יורדת ומרחפת מול חלון חדרה שבקומה השנייה. היא מנסה להיכנס אך החלון סגור. רותי שקועה עדיין בבלוטה שאחראית להפקת היוד, ופגיעה בתפקודה מעכבת את התפתחות מערכת השלד ועלולה ליצור גמדים וגפיים מעוותים. היא רושמת לעצמה נקודות מרכזיות וחולפת בין תמונות, גרפים ותיאורים קליניים.

הציפור מנערת את כנפיה ונוקשת נחרצות על זכוכית החלון. רותי נושאת עיניה ונדהמת למראה הציפור המנקרת בשמשה. היא ממהרת לפתוח את החלון, והציפור מתעופפת אל תוך החדר ונוחתת על מיטתה. ידה מתקרבת בהיסוס אל הציפור, נוגעת בנוצות גבה. הציפור סובבת עד שעניניה פוגשות בעיני רותי. ברק כחול חולף, ורותי נשאבת להרף עין אל תוך גופה של הציפור ומייד שבה לגופה שלה. הלם המעבר הכפול כה עצום, עד שרגליה של רותי כושלות והיא קורסת על הרצפה. הציפור נרתעת ומרחפת אל שולחנה. "אלוהים," לוחשת רותי לעצמה, "הכול חוזר."

בבוקר היא אורזת את תרמילה ומשלימה עם כך שעליה לנסוע לאילת ולאבד ציון בבחינה. היא חייבת להודיע למאור אבל הטלפון הסלולרי שלו לא עונה. הציפור שכינסה ראשה תחת כנפיה וישנה כל הלילה על השולחן, ניצבת עתה בקצהו ומביטה ברותי בדרך שהיא מתרגמת כציפייה חסרת סבלנות. "את עוד תצטערי על כך," זורקת לעברה רותי בניסיון נואל להתבדח, ופותחת את הדלת. הציפור נושאת כנפיים ויוצאת עמה. ברחוב היא מתעופפת מעלה, ועיניה של רותי

עוקבות אחריה עד שהיא נעלמת.

באוטובוס לאילת היא פוגשת שני נערים חרדים המחפשים אחר קברו של ראובן. אחד מהם מספר לה כי ראובן בן לאה ויעקב נקבר לאחר מותו בשלשלאות מכסף יצוק. "הן בטח שוות הון עתק!" מתלהב הנער וחברו מהנהן אחריו. "נוכל למכור אותן ולבנות ישיבה ענקית על הקבר שלו. אנשים יבואו להשתטח ולקבל ברכה." רותי מחייכת למשמע הרעיון.

בשלוש אחר הצהריים היא מגיעה לתחנה המרכזית. בכוונתה ללכת ישר אל הבדווים. אין בה הרבה התלהבות, אך אין טעם לדחות את הבלתי נמנע. הכרתה ממושטשת עדיין ממגע נפשה עם הציפור. "מה לי ולציפורים. אני, ציפור?" היא לוחשת לעצמה, "תמיד חשבתי שהחיה המתאימה לי היא לביאה."

היא מתלבטת אם לעצור בבית קפה לפני היציאה לגבעת הבדווים לכוס קפה ודבר מאכל. השריקה העליזה מאחוריה משחררת אותה מהרהוריה. אנוש מתייצב לפניה. "נסיכה!" הוא צועק, שופע חיוכים. רותי מביטה בו בחיבה עמוקה ובדחף מייד מזמינה אותו להצטרף אליה. אנוש נעתר בהתלהבות.

"לאן נעלמת?" הוא מתקיף מיד. "שוקו?" שואלת רותי ואנוש מעלה הבעה נעלבת, "קפה שחור ושיהיה חזק," רותי מחייכת והשניים שוקעים בכיסאותיהם.

"תגיד," רוכנת רותי קדימה, "אמרת לי בזמנו שיש על הגבעה של הבדווים סיפורים."

אנוש מביט בה בעין בוחנת, "היית שם? הם הפחידו אותך? רק תגיד לי ואני אטפל בהם."

רותי פורצת בצחוק, "תודה רבה. לא, הם לא הפחידו אותי. אני רק רוצה לדעת מה מספרים על המקום הזה."

אנוש משתעשע בכפית. "אה, זה מקום מפחיד... כשהיינו ילדים אמא שלי תמיד הזהירה אותי לא ללכת לשם." "למה? קרה שם משהו?"

"יש דיבורים על אנשים שלא חזרו משם, אבל המשטרה אף פעם לא מצאה כלום. היה סיפור גדול על אחיו של ראש העיר שנעלם כשטייל באזור. אחרי כמה חודשים מצאו אותו מסתובב ליד הים כשהוא משוגע לגמרי. בהתחלה חשבו שאולי הבדווים עשו לו משהו, אבל לא היו שום סימנים, אז החליטו שהוא סתם השתגע."

הסיפור מסקרן את רותי, "ומה אתו עכשיו?"
"הוא גר בבית של ראש העיר. ראיתי אותו הרבה פעמים. דווקא נחמד. בכלל לא רואים עליו שהוא משוגע עד שהוא מתחיל לדבר."
"מה הוא אומר?" שואלת רותי בלהיטות.

"הוא שר שירים ואומר שלמד אותם מהנחש הגדול. איזה נחש? אני לא יודע. הנחש הגדול. כשהיינו ילדים תמיד רדפנו אחריו וצעקנו לו שנחש מסתתר מאחוריו, אבל הוא באמת היה נחמד, ואף פעם לא כעס עלינו. תמיד חייך ואמר שטוב שלא נשארנו בגן עדן, כי אז היינו עירומים ובטח היה לנו קר."

רותי מרפה ונשענת לאחור. מהמשוגע הזה לא תצמח לה ישועה. קיוותה שעבר חוויה דומה והם יוכלו לדבר, אבל המשפט האחרון הראה שהוא כנראה באמת לא שפוי.

היא נפרדת מאנוש ויוצאת לגבעה. המונית עוצרת בתחתית הגבעה ויוסף, שעומד בצד האוהל ומשוחח עם כמה אנשים, מזדקף, מופתע למראה רותי המטפסת לעברו. היא קרבה אליו, ידו נשלחת ובעדינות רבה הוא מלטף את לחיה, מבטא את שמחתו לראותה שוב. רכות המגע חודרת ללבה של רותי והיא מביטה בו חשופה כולה. למזלה חולף באותו רגע על פניהם טנדר ישן ועליו עזים פועות והיא אוספת עצמה, מנסה לחייך לברכה.

יוסף מזמין אותה להיכנס לאוהל הגדול. הם מתיישבים והוא מספר לה על בואו של מאור לפניה, על ביקורו במערה, ועל החלטתו לצאת אל ההר הגבוה בסיני לחפש את המקום שבו נחבאו האותיות.
"הוא הולך בדרך שלו," מסיים יוסף ביראת כבוד.

לבה של רותי נחבט בחזה. לא שמה לב לכך, אך קיוותה לראות את

מאור במהרה, ועתה מתעוררים בה געגועים אליו. כשתיאר יוסף את תנועת השורשים במערה, חשה רותי כי מעשיה ומעשי מאור מוכתבים על ידי כוחות עצומים ופחדה שב וגאה. חייה השתנו ללא כל הכנה, והיא זקוקה לשקט שבנפשו של מאור כדי להכיל את הדברים הבלתי אפשריים האלה. לולא נוכחותו של הברדוי הייתה בוודאי מתמוטטת עכשיו מבהלה. עם מאור הכול נראה רגוע יותר וכמעט טבעי.

מאור כבר עבר בשעות הבוקר במחסום טאבה ונכנס לסיני. עיניו של השוטר הישראלי שוטטו עליו בלי להתעכב, והוא הגיש את הדרוכון לחתימתו של איש הביטחון המצרי. מבט מהיר, חתימה וסימון ביד למעבר.

רוח חמה נשבה בחוזקה ביציאה מהבניין, מטלטלת את המוניות. הנהגים נהנו מהערסול אך מבטם לא מש ממעבר הגבול, מוכנים לזנק על היוצאים מתוכו. מאור שחיפש אחר בן דודו של יוסף, נלכד בין שלוש נהגים שחגו סביבו כעופות מורעבים. מבטו נתקל בנהג בעל משקפיים עגולים שנראה לו עדין מהשאר למרות כרסו הכבדה. נעדר מפניו אותו מבט טורף שהיה לאחרים. מאור דחק עצמו לעברו, וזה סוכך עליו והכניסו למכוניתו. הוא הציג עצמו כמחמוד והודיע לו שהוא יסיעו אל ההר הגבוה, רק ביקש בדחילו ורחימו כי יעצרו בביתו בדרך כדי שיוכל למסור דבר מה לאשתו. מאור ניאות ברצון והנהג שעט דרומה לאורך קו החוף. כמחצית השעה לאחר מכן פנתה המונית לדרך עפר, ולעיני מאור התגלה מפרץ קטנטן ובו בתים אחדים. המונית התקרבה לאחד מהם ומתוכו יצאה אשה. להקת ילדים פרצה בעקבותיה מן הבית ואפפה את מחמוד שנחלץ מהמכונית בכבודות. הוא ליטפם בידי ופנה למאור, "הילדים שלי. הם לא ראו אותי שבוע." האשה אחזה בזרועו ברכות, והוא פנה אל מאור והזמינו פנימה. "ברוך הבא," אמרה אשתו בעברית עם מבטא כבד ומאור המופתע השיב לה בתודה.

כל הילדים נכנסו, וצהלה גדולה עלתה מהם כשהאב הוציא משקית

דברי מתיקה. אחת הילדות קיבלה ממנו מראה עגולה קטנה עטורה פרחי פלסטיק.

דברי המתיקה והילדים נעלמו במהרה בעקבות הילדה נושאת המראה שיצאה לחגוג את מתנתה. מאור נותר לבדו עם מחמוד והאשה. הוא הביט בהם נבוך מעט, לוגם מהתה שהוגש לו מייד עם ישיבתו. ידיהם של השניים נגעו בהיחבא ומאור קלט לפתע את עומק כמיהתם זה לזו. בעדינות הניח את כוס התה וקם, "אלך לשבת קצת ליד הים. לא עשיתי זאת זמן רב."

מחמוד, שהחל מתרומם, נרגע מהחשש שמאור דוחק בו לצאת. "אבוא עוד מעט", אמר בחיוך למאור.

המים נראו כלימונדה סמיכה ומתוקה. מאור ניגש למונית, הוציא את תרמילו ושלף מתוכו בגד-ים. הוא התלבש בצניעות וירד אל המים. הנוזל החמים אפף אותו והוא צלל כדי למחוק את המועקה שעל נפשו. אחר כך צף על המים, מבקש לסדר את מחשבותיו. הוא עיף, הוא מבוהל, הוא מאוהב והוא נרדף על ידי חידה עצומה. מוחו ערך את הרשימה בעודו מנסה להדוף את הייאוש הנדחק אל לבו. איש אינו יודע היכן התרחש מעמד הר סיני, וגם אם היה יודע, כיצד ימצא מערה מלפני ארבעת אלפים שנה? אזור ההר הגבוה במרכז סיני משתרע על פני שטח עצום, ולנסות למצוא בו פתח, מחילה או מערה עתיקה, היא משימה בלתי אפשרית. הוא יהיה חייב להסתייע בבדווים מהמקום, אבל מי יודע אם יסכימו לעזור לו. קנאתו ברותי שבה ועלתה. היא, בניגוד לרצונה, נלקחה אל מאחורי המסך הפלאי שבין העולמות, אבל בשבילו אין מעבר. מדוע עליו להתאמץ כל כך עבור מה שהיא מקבלת בקלות? מי המפרץ עטפו אותו, והוא הרחיק את כעסו, מבקש להירגע. עוד מעט יצאו לדרך ואז יתחיל המבחן האמיתי שלו. קרן שמש בוהקת נחתה לפתע על עיניו, והוא הסתובב במים והביט אל החוף. ילדיו של מחמוד נמצאו שם, חמישה במספר. הילדה הקטנה סנוורה אותו בעזרת המראה החדשה. הנקודה הבוהקת חלפה לצדו ואז התייצבה על פניו. הוא עצם בחופזה את עיניו וצלל.

צהלות הילדים ציינו את ניצחונם, ומאור חייך לעצמו וצף על פני המים. הוא יתחיל את החיפוש למרגלות הר משה. זהו ההר שנחשב על פי רוב המסורות להר סיני המקורי. אולי הנהג יעזור לו למצוא בדווי מקומי שישמש לו מדריך ויסייע לו לחפש את המערה. מי שחי באזור בוודאי נתקל במקומות יוצאי דופן, ואולי גם להם יש מקום קדוש שקשור לאותיות בלי שידעו זאת. נפשו נרגעה, והוא הרפה את שריריו וצף בנינוחות.

שעה ארוכה חלפה. השמש נעה בעצלתיים אל מרכז הרקיע. מחמוד הופיע על קו המים להודיע כי הוא מוכן לנסיעה. פניו נקיות מהזיפים שעיתרו אותן קודם לכן וחיוכו פתוח ורחב. מאור שחה אל החוף ורחץ עצמו בברז שליד הבית, התלבש ונכנס למונית. הילדים סבבו את הרכב והאשה ניצבה בפתח הבית מביטה בהם. המכונית יצאה לדרך ועד מהרה עלו על הכביש. החלונות היו פתוחים, רוח חמה הכתה בפניו של מאור.

רק מכוניות מעטות חלפו על פניהם עד שהגיעו אל מרגלות הר קתרינה, למרכז יציאת המטיילים. בנייני האבן החומים ששימשו פעם את בית ספר שדה הישראלי עמדו שוממים, והתנועה הערה התרחשה בעיקר במשרדי הראיס המקומי, גבר גבוה שנבח פקודות לכל עבר. ניכר כי הוא השליט הבלעדי של הָדָלִילִים, המדריכים המקומיים, שהוצמדו לכל קבוצת מטיילים על פי תקנות השלטון המצרי. משרדו של הראיס היה מלא במטיילים, ומאור שביקש להיעזר בו למציאת מדריך הבין שאין סיכוי להגיע אליו.

הוא סבב על מקומו, סוקר את פסגות ההרים מסביב. במזרח ניצב ג'בל עוג'ר. מערבה ניצב הר צפצפה הבולט, מערבית ממנו ג'בל אחמר, ומאחוריהם ניתן להבחין בכתף הקרובה לפסגה של הר משה הקדוש מכולם. מאתיים מעלות מתוך שלוש מאות ושישים של הרים נישאים אותם יהיה חייב לבדוק. איש לא גילה מעולם את פתח המערה, אבל הוא ימצא אותו.

מחמוד עדיין המתין לא הרחק מהמשרדים. מאור קרב אליו ושאל

אם יוכל למצוא לו מדריך שמכיר היטב את ההרים. הנהג חכך בדעתו, ואז הנהן ופנה לרדת אל בתי הכפר, מסמך למאור לבוא בעקבותיו. הם הגיעו לאחד הבתים, ומחמוד קרב לדלת ודפק עליה בחוזקה. גבר כבן ארבעים פתח, זיהה את האורח וחיבקו בחוזקה. מילים הוחלפו בהתרגשות, עד שמחמוד נזכר במאור והציג בפניו את חברו, אמר ששמו חליל והוא קרוב משפחתו. חליל הזמינו בתנועה אדיבה להיכנס, ומאור מצא עצמו יושב אחר כבוד בכורסה רחבה בחדר האורחים.

שני הבדווים דיברו בהתלהבות בערבית. מאור לא הבין מילה. עמד לבקש כי יסיימו, אך עצר בעצמו. אין טעם בכך. הוא נמצא בסיני, הזמן ינוע בנתיבותיו והוא יוכל לבקש הדרכה רק אחרי שתמלא סאת השיחה. מהמעט שלמד להכיר את מחמוד הוא בטוח שלא שכח את סיבת ביקורם.

רחש נשמע מהחדר הסמוך, מגש ענק ועליו אורז מבושל עם נתחי בשר נישא אל חדר האורחים בידי אשה צעירה. שיער ראשה המגולה הפתיע את מאור. הוא היה שחור וגולש. הוא הביט בה בהתפעלות. מעודו לא ראה אשה כה יפה. עיניה השחורות הבליתו לעברו שעה שהניחה את המגש על שרפרף קטן במרכז החדר. שני הגברים התיישבו לצדו, והאשה נעלמה, מותירה את מאור נפעם. חליל לא הבחין בדבר, חפן בידו מהאורז והבשר, כיוץ את התערובת לכדור והכניסו לפיו, לועס בהבעת רצון. מאור חיקה את תנועותיו, נהנה מדרך האכילה הפשוטה. התערובת הייתה טעימה להפליא והוא שקע באכילה. אכלו בשתיקה. גבעת האורז הלכה ונעלמה ולבסוף נותר רק קומץ בפינת המגש. חליל אסף את שנותר, הדקו בקרע פיתה ואחר הגישו למאור לכבדו כאורח הבית. מאור הרכין ראשו בתודה ובלע.

שלושת הגברים נשענו לאחור, מתענגים על תחושת השובע שפשטה בהם. קפה הופיע כבמטה קסם, מוגש בידי המלכה השחורה. היא סבבה בחדר, ממלאת לכל אחד את כוסו, ומאור לא הצליח

להתיק ממנה את עיניו. אחר נסוגה לאחור ונעלמה. "שחורה היא ונאווה", עלה הביטוי במוחו של מאור, נחתי לתוך סרט, וזו שחקנית שהביאו במיוחד. מעניין מה יקרה אם אדבר אליה באנגלית.

מחמוד הביט בו בעיניים טובות ואמר לו להציג את בקשתו. מאור השתלט על מחשבותיו ופנה אל המארח. דיבר בעברית ונעזר מעת לעת בתרגומו של מחמוד. עליו למצוא מערה או פתח גדול באזור ההרים הזה, אמר, הוא מחפש דבר שנעלם לפני אלפי שנים. זה לא אוצר של כסף או משהו דומה, אלא משהו ששייך לחייו הפרטיים. הוא ישלם כמובן עבור הזמן של הברווי, ואם יגלו את המערה יוסיף סכום נכבד.

חליל שקע במושבו והביט בפני מאור. "מה הדבר שאתה מחפש?" הפתיע אותו בשאלה ישירה. מאור התלבט רגע קל ואז החליט לגלות. סיפר על המערה הסמוכה לאילת, ועל האגדה בה מסופר על האותיות האלוהיות שנעלמו מלוחות הברית ועומדות להתגלות בשנית.

שני הברווים האזינו בריכוז רב. ניכר שהסיפור של מאור עורר את סקרנותם. כשתיאר את מעמד הר סיני והאותיות הגולשות מהלוחות המנופצים, שאפו אוויר בהתפעלות, והנהנו כמאשרים את אשר אירע. מאור, שהבחין בכך, התעודד וסיפורו הלך והתרחב. הוא סיפר על רותי, מתאר את מסעה, וכיצד נעלמה בשנית, מותירה אותו עם הקול המצוה לחפש אחר הפתח הקדום בו נעלמו האותיות.

כשסיים, התרומם חליל, קרב אל מאור והתבונן עמוקות בעיניו, אחר סב והביט במחמוד. דבר לא נאמר ביניהם, אך מאור הבחין באישור הניתן. חליל הזדקף, "אנו נעזור לך", אמר, "נותר די זמן עד רדת החמה." הוא נעלם בחדר השני וחזר עם שק קטן, שלתוכו דחף חמת מים ומעט מזון. מחמוד התרומם אף הוא, וברור היה כי הוא מצטרף. בלב מאור צמחה שמחה גדולה, ברית נכרתה בינו לבין השניים שהכיר רק לפני שעות ספורות ושוב אין הוא לבדו.

הם יצאו מהבית ופנו לעבר העלייה למנזר קתרינה הקדושה – האשה המופלאה בת המאה השלישית אשר נרצחה בעינויים על

קדושת אמונתה ועצמותיה התגלו על ידי אחד מנזירי המקום. מספרים כי הייתה בעלת שיער בהיר בארץ בה שלט השיער הכהה, וייחוד זה הפך אותה למושא הערצה ומכאובי לב. קווצות משערה, כמו שאר איברי גופה, נישאו מאות בשנים באוניות אל כנסיות רבות בארצות אירופה, מכילים את תמצית נשמתה, והפכו ליקרים שבאוצרות היכלי התפילה.

הם חלפו על פני המנזר ופנו לעבר המדרגות שמוליכות אל פסגת הר משה, הגיעו אליהן ובחרו להפתעתו בשביל עוקף, נסתר למחצה, שהחל בצד המדרגות ונעלם אל עבר ג'בל א-דיר שבהמשך. הם צעדו כשעה, ואז פנה חליל אל שביל צדדי שטיפס לעבר פסגת ההר. האוויר הלך ונעשה דליל, רוג'ומים קטנים סימנו את הדרך, ומאור, שביקר בעבר באזור ההר הגבוה אך מעולם לא על ג'בל א-דיר, תהה כמו תמיד מי הציב אותם.

במחצית הדרך עצר חליל. לימינם השתרעה רחבה גדולה שנדמתה כעשויה ביד אדם. אבנים מסותתות היו מוטלות סביב, עדות למבנה שנהרס. מאור שיער כי זהו אחד מבתי הנזירים ששהו באזור מימי תחילת הנצרות. "פה נעצור", אמר חליל, "נעשה כאן את הלילה." השמש קרבה לשקוע, הברווים הדליקו מדורה קטנה, והשלושה ישבו סביבה, נשענים בגבם על אבנים גדולות. חליל הוציא מתרמילו כיכר לחם וחריץ גבינה וחילק ביניהם. נאד המים עבר מיד ליד והם לגמו לרוויה.

רוח נשבה, אך לא נשאה עמה צלילים חדשים. ניסיונותיו של מאור להאזין לה נותרו עקרים. השמש נעלמה, וצללים שחורים זרמו מכל עבר. מאור התכנס לתוך עצמו, מתפלל במחשבתו כי תינתן לו הרשות להיכנס אל העולם המופלא בו הייתה רותי. חליל ומחמוד ישבו ללא תזוזה, ונדמו בעיניו כלוחמים עתיקים שקפאו בזמן. עיני מאור נעצמו ובלא שתכנן שקע בשינה עמוקה. חלום החל צף בו, על נחש הזוחל לעברו, מקיפו בעיגול מושלם ופוער לוע עצום לבולעו. מאור הביט בעיני הנחש, ואלה הזכירו לו את המעגלים המהפנטים מן הסרט

המצויר 'ספר הג'ונגל'. אך היו אלה דווקא עיניו שלו שהלכו והבהיקו, ואש גדולה יצאה מפיו ושרפה את הנחש, עד שהיה למעגל אפר שחור. הוא צעד אל מרכז המעגל והתיישב, מצפה לאשת הנחש שתבוא לטורפו. על הקרקע בחלומו נע גופו בחוסר מנוחה כמנסה להאיץ את הבאות. הבדווים שקעו אף הם בחלומות ובהם ריחות וטעמים של מדבר.

אור הבוקר הקיצם. מאור זינק ממקומו כאילו הותקף. "סליחה," פלט לעבר השניים שפקחו עיניהם ונרתעו מהתנועה החדה. "חשבתי שמישהו מנסה להתקיף אותי." השניים הביטו בו בלי אומר, ומאור חיך בהתנצלות שנעלמה כשהבחין על הארמה בקווי פיתול שהתרחקו מהמקום בו שכב. חליל, שהתרומם, בחן אותם ואז הביט בהשתאות במאור. "נחש היה לידך," אמר. "אולי חיפש אוכל." מאור הביט בסימנים שהותיר הנחש, ונזכר בחלומו. "זו אשת נחש," אמר, "היא מחפשת את בן-זוגה." הבדווים התבוננו בו במבט ממושך ובחרו לשתוק.

הם לגמו מעט מים ויצאו לדרך. הריסות המבנה נעלמו מאחוריהם, ומאור נפרד מהן בלי צער, יודע כי הדבר שאותו הוא מחפש עתיק מכוח נזירים חרב. ההר שעליו טיפסו היה נמוך מהר משה. עדיין תהה מדוע בחר חליל להתחיל את החיפוש אחר המערה דווקא על ההר הצנוע הזה. טיפסו כשעתיים עד שהגיעו לעץ שניצב בדד מתחת לפסגה המחודדת. חליל כיוון אותם אליו, וכשהגיעו נעמד לצד הגזע וסידר את בגדיו כמכין עצמו לפגישה. אף מחמוד החליק בידיו על חולצתו ליישר את קמטיה. חגיגות ניכרה בהופעתם, ומאור שלא הבין את המתרחש יישר גם הוא את חולצתו ונעמד בציפייה. "הגענו? איפה המערה?"

חליל השתחוה והשתטח אפיים ארצה במה שנראה למאור כתפילה. מחמוד החרה-החזיק אחריו. מאור שהיה אחוז התרגשות וחוסר סבלנות, התבונן מסביב כדי לאתר פתח מערה או דבר יוצא דופן אחר, אך לא הבחין במאום. העץ נראה רגיל לגמרי, והסלעים

והמצוקים היו דומים בכל רחבי מרכז סיני. הוא התבונן ארוכות בשניים שראשיהם היו מורכנים והבחין כמה דומים תווי פניהם. מחמוד מלא יותר ופניו עגלגלות, אך אפו נשרי כשל חליל, ועיני שניהם כהות ועצמות למחצה מלהט השמש. תפילת אחים, אמר לעצמו, ושמח על תמיכתם.

התפילה הסתיימה. בין חליל ומחמוד חלף מבט. "בוא", פנה מחמוד בלשון רכה אל מאור, והם אספו את חפציהם ונעו לעבר הפסגה. בצד דרום התגלה שביל מסותת. מאמץ עצום נעשה כדי לפתוח דרך מעבר בין הסלעים, אל המצוק שבשולי הפסגה. מאור ירד בה בזהירות רבה, נשען בחשש על קיר הסלע שלימינו. כשהגיעו אל קצה המצוק השביל הסתיים בפתאומיות. חליל שצעד בראש עזר, פנה בחיוך אל מאור ואז צעד קדימה ונעלם. מחמוד אף בלא להסב ראשו צעד אף הוא ונעלם כחברו. מאור נאנק מחרדה והחל מתקדם בזהירות ככל שהעז. הוא הגיע אל שולי הסלעים הענקיים ונעצר המום כשאינו יודע אם לשמוח או לכעוס. מתחת לרגליו התגלתה בליטת סלע רחבה, ועליה עמדו שני הברווים כשראשיהם נשואים לעברו והם מחייכים כילדים שמשובתם עלתה יפה. מאור הזעיף פניו, אך התחייך לבסוף וקפץ. רגליו נחתו על הסלע והוא הביט בו בהשתאות. פני השטח של האבן היו יוצאי דופן. ישרים וחלקים באורח לא טבעי, וצורתם כחביתה שטוחה ענקית הצמודה אל המצוק. חליל הרצין והצביע חגיגית על קיר המצוק שאליו צמוד הסלע.

מאור התקרב ופער פיו בתדהמה. על הקיר היו חרוטים ציורי דמויות שדמו במבט ראשון לציורים שהתגלו במערות האדם הקדמון. חיות טרף ומפלצות אימתניות פערו פיהן מול דמויות אנוש קטנות הנסות מפניהן. שמש יקדה במרומים, מוסתרת בחלקה על ידי ענן, ומעל לכל אלה ריחף נחש שגופו מפותל ופיו הפעור נכון לבלוע כול.

חליל ומחמוד התקרבו, והרכינו ראשיהם בהבעת כבוד. לפתע, למרבה הפלצות, נע הגוף החרוט בסלע כאילו היה חי והראש הפעור

פנה לעברם. מאור נסוג בזעקה לאחור, ורק ידו של חליל מנעה ממנו מליפול אל התהום שמתחת. כשמבטו שב אל קיר הסלע, נח ראשו של הנחש במקומו הקודם, ואפשר היה לחשוב כי ראה חזיון שווא. הבדווים הביטו בו בארשת רצינית, ומאור קלט לפתע כי לא אל מערה עתיקה הביאו אותו השניים, אלא למקום המוזר ביותר שהכירו באזור. מה עליו לעשות? הפתח לעולם האותיות יכול ללבוש אינספור צורות, ואולי ציור הסלע קשור אליו? הנחש הפחיד אותו. גם בחלומו היה הנחש שונה מנחשים רגילים, אבל הלוע השחור שלפניו הדיף ניחוח נורא של רוע פעיל. הוא יודע שהאותיות עצמן ברות וטהורות, אך מי שסיתת את הנחש בסלע רימז על כוח מסית ומדיח שהוא כנראה חלק ממה שיהיה עליו לעבור.

מאור הפנה פניו אל הנחש והביט בו ישירות. חיפושיו החלו מתוך כוונות טהורות וכאלה יישארו.

עיני החלום נחלצו מתוך הסלע וכוחם המהפנט של אישוני הנחש התחיל לפעול עליו את פעולתו.

היה זה מבחן. ממעמקי בטנו של מאור נשאו שרצים את ראשם. מפלצות ילדות ומכאובים דחויים הגבירו כוחם ונדחקו לעלות להכרתו. חובה עליו להינשא על הנחשולים אותם כבש כל חייו. מכאובי בגרותו התייצבו וכאו, אהבותיו הדמיוניות ושברי החלומות אשר נשא עמו מילדותו. מבחן נורא היה זה, והנחש לא עשה דבר אלא עורר את המסתתר בבני מעיו. לא לכך כיוון כשיצא לבקש אחר האותיות. איש אינו יכול לעמוד כך עירום ועריה מול מפלצת שאדישות מוחלטת שלטת בה, ואין לה כל עניין אם יצליח בן האנוש לשרוד או ייפול. האדמה רעדה תחת רגלי מאור. בירכתי מוחו ידע כי המציאות סביבו נותרה ללא שינוי, והוא אימץ את כל כוח רצונו כדי שלא לנתק את עיניו מעיני הנחש, ולהימלט על נפשו.

המפלצות קרבו אל לבו וכיסו אותו ברקמה רירית אפלה. אמו היפה והגאה: כוח עצום שביקש כל חייו לטפח את מוחו וכך כמעט הרס אותו. "אתה שונה מהשאר," נהגה לומר לו, "בן למשפחת רבנים

ששורשיה בימי המשנה. לולא סב-סבך שעזב את הדת, מגדולי ישראל היינו, ואתה מחפש אחר הבלים, נכנע לעצלות ומבוהל מכל מבחן ועימות. " מאור הביט בשיני הנחש שבפי אמו והן הפחידו אותו כבימי ילדותו. לו רק יכול היה למלא אחר רצונה. רב היה כוחה, ואת הרעל שספג בניסיונותיו לעמוד כנגדה, הפך ברבות הימים לאימה מפני חשיפת חולשותיו.

עליו לעמוד בארס הצף בגופו, או לשוב מובס על עקבותיו. כך רחשה לשון הנחש והוא הביט אל לבו ותהה כיצד יעשה זאת. כיצד יבצע את ניקוי האורות שהנחש דורש? חליל ומחמוד לא היו יותר מאשר נקודות במרחב. מצוי היה בלב האישונים היוקדים מולו. עיניו נצמדו למעגלי העיניים והוא ראה עצמו מפוצל לאלפי רסיסים. חלקיק קטנטן משך את עיניו. ילד זעיר קומה ונבוך עומד מול ירדן, בת כיתתו, מנסה לגלות לה את עומק אהבתו. הוא ניצב שם מלוא גופו ונפשו, אך רואה חלל, אוויר ריק, זכוכית שקופה שאין עליה דבר. מבויש ומושפל הוא פונה לאחור ומתרחק. זהו ניסיון האהבה הראשון שלו, ואלה שיבואו אחריו לא יהיו טובים ממנו.

מאור הביט בילדון ולבו יצא אליו. הילד גדל מעט, ועתה הוא על סוסה בקיבוץ בית השיטה, שם הושאר לבדו לראשונה בחייו. הסוסה עצומה ומעוררת אימה והאדמה שמתחת לרגליו רחוקה. המדריך מבקש, צועק, ואחר מתייאש. מאור מורד בכוש פנים ומתיישב בצד. שאר הילדים חוגגים, ומאור תוהה איך יישאר בחיים במסע הנורא שלו להידמות להם.

עיני הנחש סבבו ומאור הביט אל לב לבן. ילדות מסתגרת בניסיון נואש לשרוד. זכוכית שקופה הצובעת עצמה כדי שתיראה לאחרים. תלמיד ממוצע וחייל, ובדרך פלא בתפקיד שאהב. חובש בלבנון. מנקה גופות, ומשוחח אתן בשעות הקטנות של הלילה, מבקש לדעת מה נותר בגוף הדומם. הזכוכית מקבלת לתוכה צבעים שהולכים והופכים מרהיבים יותר. חלקם שקופים למחצה, אך מרביתם כבר סמיכים דיים להסתיר את החלל הריק הנחבא מאחוריהם. מאור

המבוגר נולד, אמו ואביו כבר אינם מאיימים על חייו. בביתם הוא עדיין בלתי נראה, אך העולם סביבו רואה חזות מאירה וצבעונית, איש שיחה מרתק וגדוש בסיפורי אגדה ופנטזיה. בחורות מבקשות את אהבתו, אך הוא מתחנן כי יראו אותו עצמו. לתקופות הוא שוכח, אך תמיד מתעורר בתוכו פחד החלל הריק שבתוכו. צבעיו הזוהרים אולי מוליכים שולל את המביטים בו, אך לא אותו עצמו.

למה מצפה ממנו הנחש? כיצד יעבור את המבחן? הלוע העצום התרחב, שיני הרעל הארוכות יצרו סהרונים מטילי אימה, אך מסע ייסורי ילדותו של מאור התיש אותו לגמרי, והוא חצה קו שבר והגיע אל מקום שהוא מעבר לכל פחד. חש כיצד לבו מרפה מניסיונותיו לעמוד מול כוחן של מפלצות נפשו, ושלח קריאה לישועה, מפקיד עצמו כתינוק בידיו של כל המוכן לעזור.

ריחופו של הנחש בשמי הציור העתיק השתנה באחת לטבעת עצומה החגה מעל ליצורים הנסים מפניו. הטבעת זהרה, ומאור הנתון בתשישות עצומה שלח יד לגעת בה. מכת תזזית חלפה בגופו. רעד עצום הכריע אותו אל ברכיו והוא אחז חישוק עץ בדמות הנחש המגולגל. רטט נוסף, והחישוק זע בידיו, הופך למטה עץ עגול וקשה.

האם עבר את המבחן? ! המציאות סביבו שבה והתגבשה, והאוויר נדמה לו צלול מכל אשר חש מימיו. מטה אהרן! צצה במוחו המחשבה, המטה שבלע את נחשי החרטומים? מגע העץ היה חמים והוא לפת אותו ללא חשש. על הקיר שב הציור לצורתו הראשונה: נחש המרחף באוויר, תמים וילדותי כמו ציורי המערות הקדומים.

הבדווים ניצבו במרחק זהיר מאחוריו, גופם היה מתוח אך פניהם זרחו. המטה שהופיע בידיו של מאור אישר את החלטתם לסייע לו. היה בבחור היהודי הצנום דבר מה ששבה מלכתחילה את לבם. אולי העיניים שנדמו כמחפשות בלא הרף, ואולי השבר הדק שחשו בלבו.

מחמוד שלח ידו ובזהירות רבה נגע במטה. תחושת העץ הדדימה אותו והוא הסיג ידו לאחור. חליל נגע אף הוא במטה ועטפו באצבעותיו. פניו הביעו התפעלות כילד שזכה בצעצוע. מאור הביט

בהם ונפשו נרגעה. אלו שומריו ובני בריתו, ועם מטה הנחש שבידו יעמוד מול כל איום שיפגוש בדרכו עד שיתגלו האותיות.

פנו לעלות חזרה אל השביל ועמדו על פסגת ההר. מאור הביט בהרים הנישאים סביב ותהה לאן יפנו עתה. השניים הביאוהו למקום הקדוש ביותר באזור ההר הגבוה, ולעלות להר משה עתה נדמה לו חסר טעם. האם הוא מצפה למצוא שלט דרכים שיכוון אותו לפתח המערה שאליה נכנסו האותיות? החולשה הכבדה שבה ותקפה אותו. המאבק בנחש גזל את כל כוחו. מהו הדבר שסיים את לכידת עיניו בעיני הנחש? האם היה זה הוויתור על חייו שעשה כאשר כשל כוחו לעמוד, או אולי הקריאה לישועה ששלח? פסע בעיפות אחרי מחמוד וחליל שהבחינו במצבו והחליטו לשוב אל הכפר. חליל כיוונם לביתו והיפה בנשים שבה והופיעה, מחייכת בנעימות. מאור ניעור לחיים וחיך בתשובה. הוא ביקש כי יפנו אותו אל חדר הרחצה, סגר את הדלת והתיישב על האסלה, מבקש לאסוף את מחשבותיו. מטה העץ היה בידו, והוא השעינו על הקיר. המוט לא זע ומאור הביט בו בחשש.

שטף פניו, התבונן במראה ותהה כיצד אינו רואה בהם את השפעת הנחש. כשיצא, חש טוב בהרבה. שני הבדווים ישבו על רצפת החדר, וחליל סימן לו להצטרף. מאור התיישב לצדו, מניח את המטה על הרצפה ביניהם. האשה חזרה עם מגש גדול ועליו האורז המהביל המוכר ובשר. גם סלטים הובאו ופיתות חמות. מאור ביקש לטרוף את כל מה שהונח לפניו, אך עצר בעצמו, מכבד את מנהגי הבית. שני הבדווים הרכיניו ראשיהם, ומילות תפילה נאמרו בניגון עתיק, מודות לאללה ולשליחו שכה היטיב עמם. מאור הנהן בראשו בלי להבין את פשר המילים. חש בעיני האשה דולקות מולו כזרקורים המאירים את צפונות לבו והוא הגניב אליה מבט. חליל שלח יד למגש, ומאור הרשה לעצמו לאכול. הוא האביס עצמו עד ששבע, וכשסיים חש עליז ומשוחרר. לולא ביישנותו היה מתרומם לרקד בהודיה על כך שהאימה נותרה מאחוריו. כהד למחשבותיו חליל שלף חליל דק וארוך והחל לנגן. מנגינה ערבה עלתה. מוזרה ומסתלסלת מעלה. מאור כמעט

שיכול היה לראות את צליליה מרחפים בין כותלי הבית. הצלילים נעו לאורך הקירות כמבקשים לצאת אל המרחבים סביב, אל ראשי ההרים ומרחבי המדבר. האשה החלה לרקוד. גופה ספג את הצלילים והגיב בתנועות דקות, מתנועע כעלי עץ המרשרשים ברוח הקלה. רגליה כמעט ולא נעו, רק תנועת האגן הנעה בסיבוב קל שבקלים. עיני מאור רותקו. גופו נענה בתנועות זעירות, מגיב לתנועה שלפניו. עיניה השחורות של האשה נעצמו כאשר שקעה לתוך עצמה, והשלושה הביטו בה אחוזי קסם כשבעלה נושף בחליל ומניע אותה ממקום למקום. הזמן עמד מלכת. מאור הניח ידו על המטה כמבקש לוודא שלא יתעורר לתחייה, ולא יסכן את האנשים בבית. מה יפה נראתה האשה בעיניו, לבו יצא אליה, עד שנזכר ברותי שעיניה מרקדות אף הן.

בנפשו עלתה דאגה. כניסתה המהירה של רותי אל עולם האותיות לא נראתה לו עתה כמבשרת טובות. מבחן קשה מנשוא היה עליו לעבור, ומי יודע אם בפני רותי לא הונחו מבחנים קשים אף מאלה שלו? עיני האשה נפקחו, מביטות בו ישירות כמנחשות את המחשבות החולפות במוחו. מאור רותק לחום המבט, ורגשות תודה הציפו אותו. הנגינה הלכה ושקטה עד שנמוגו הצלילים וכלתה תנועת הגוף. האשה פסעה לפנים, אספה את המגש ונעלמה.

החדר נדמה כמתרוקן באחת. עייפות כבדה נפלה על מאור והוא הביט סביב כתוהה היכן הוא נמצא. חליל התרומם וסימן לו לבוא אחריו. אחד החדרים הוכן לקראתו, ובו מיטה נוחה ומצעים נקיים. מאור הודה במילים חמות, המתין עד שיצא, ואז פשט בגדיו וצלל כהרף עין אל מעמקי השינה.

הבוקר מצא אותו מזנק מן המיטה בתחושת ציפייה. נותרה במוחו תמונה מחלום שחלם. נערה יחפה חולפת בריצה על פני עץ ענק המשיר פירות עגלגלים כאתרוגים ענקיים בצבעי סגול וכתום. מאור סילק ממוחו את שיירי החלום, יש בפניו משימה. אימת יום האתמול כמעט שפגה, ולולא נוכחות המטה לצד מיטתו היה מבטל אותה

כחלום רע. שטף את פניו, שוקל מה לעשות. קרירות המים טיהרה את מוחו, והוא החליט כי למרות הסיכוי הנמוך יצאו לחפש אחר מערת האותיות בהר הגבוה מכולם, בהר משה. אם לא ימצאו שם ינסו את כל פסגות ההרים בסביבה עד שימצאו. מי שהביא אותו לכאן לא ישאיר אותו ללא תשובה. מגע המטה היה חם באופן מוזר ומאור קיווה כי הנחש יהיה נכון לסייע לו. ייבש את פניו ופנה אל חדר האירות. חליל ומחמוד כבר הסבו בו וכוסות קפה בידיהם. למראהו התרומם חליל ובירכו במאור פנים. מאור השיב בשמחה ושני רעיו חייכו למראה התלהבותו.

מזון נארוז, הכלים מולאו במים, והשלושה יצאו. מאור סיפר לשניים על החלטתו, והללו הנהגו ופנו אל השביל המוליך אל הר משה. בן הכפר הלך בראש, אחריו מחמוד ומאור במאסף. מראה הפסגות מסביבם שיכר את חושיו של מאור והוא שאף עמוקות מן האוויר הצלול, מקווה בכל לבו כי יצליחו לגלות את פתח המערה. אין ספק שזעזוע אדיר, שאת עוצמתו לא ניתן לשער, אירע אחרי שמשה ריסק את הלוחות. האותיות נוצרו ביד האלוהים, ובוודאי היה בהן כוח רב ואולי אף אישיות משל עצמן. ייתכן שביקשו להיצמד ללוחות, אבל אז החלו הסדקים להתרחב והן איבדו מאחיזתן בממד האלוהי. מה שנותר היה חלקת הארץ שאליה צנחו, וייאושם של בני ישראל, שבוודאי נבהלו עד עמקי נשמתם. האותיות מיהרו כנראה להסתתר. מאור דמיין אותן, את גופי האור זוחלים בתזזיתיות למקום מסתור, מבקשים להתאושש מאובדן החיבור האלוהי. אין פלא שמשה לא מצא אותן, הוא עצמו היה המסוכן מכול בעבורן. האחד שהצליח לנפץ את תבנית הכוחות העליונים ובכך לשנות את כל מה שיבוא לאחר מכן. חטא גן העדן וחטא ניפוץ הלוחות, שניהם מתוך גאווה, שניהם בידי בן אנוש.

שעות ארוכות הלכו במעלה השביל, ובסיומן מצא עצמו מאור ניצב במרומי הר משה, מאוכזב מכישלון החיפוש. לכל אורך הטיפוס סקר בעיניים בוחנות את סביבתו, מחפש סימנים שיכוונו אותו אל מערה או

פתח בהר. חייב להיות אות וסימן למקום שבו נעלמו האותיות, רק צריך לדעת להסתכל, ניסה לשכנע עצמו, וחש בייאוש מתגנב אל תוך לבו.

פנה אל חליל שהובילם ושאל אם ייתכן שיש בהר מערות או פתחים שאינם קרובים אל השביל ולכן נעלמו מעיניו. הברדוי השיב בשלילה והצביע לעבר רכס ממערב להם. "בהר אחד בלבד יש מערות גדולות וזהו הצפצפה".

מאור הביט בתסכול בפסגה המרוחקת והחליט כי יכוונו לשם ביום המחרת. חליל ומחמוד ניצבו מעט מאחוריו, עיניהם פוגשות את הסלעים מסביבם כידידים ותיקים. "הר משה הוא הגבר שבהרים." פלט לפתע חליל. העברית בפיו כשלה שכן ביקש לומר שאין כהר משה להפיכת הילד הברדוי לגבר. יש לברדויים קעקוע על גופם המציין את מספר הימים בהם הצליחו להישאר על פסגת ההר לבד. בירכו של מחמוד חקוק המספר שבע-עשרה, ובירך חברו המספר שלושים ושבע, שבעטיו הוא זוכה לכבוד רב בשבטו. רק אחד מבני השבט הגיע למספר ארבעים המקודש, ימי הנביא על ההר, אך עתה הוא זקן מאוד ואינו זוכר מה אירע לו על הפסגה.

מאור לא ידע זאת, אך השניים שהכירו כל אבן ושביל על הר משה ידעו כל העת כי אין בו מערה או פתח. הפסגה התלויה מעל העננים היא עצמה המקום המקודש, וכל השוהה בה לבדו יזכה להנחיית האל. מחמוד לקח הצידה את חליל ושאל לדעתו. האם כדאי שיסבירו למאור על כוחה של ההתבודדות בראש ההר?

בעודם מדברים הקיף מאור במבטו את ההרים מסביב. לבו התרחב ולרגע נשכחה ממנו מטרת בואו. צבע השמים היה כחול בוהק, עטור עננים שצורתם ככלי נגינה. הוא זיהה תוף גדול וענן דמוי קונטרבס. בלבו השלים עם הירידה, אך כשפנה אל הברדויים התברר שנפלה אצלם החלטה ומחמוד החל לספר לו על מנהג בני שבטו להישאר על פסגת ההר עד שמחשבתם מיטהרת וחזיונות עולים בהם. מאור התבונן בהשתאות בספרות החקוקות בבשר ירכם

של השניים ושקל כיצד לנהוג. היה בכך משום פיתוי עצום, מענה למשאלה כמוסה בת שנים להתבודד לגמרי על פסגתו של הר, ועוד במדבר. עם זאת חשש שאם לא יקרה דבר, הרי שבזכו זמן יקר של חיפושים והפתח אל עולם האותיות ייסגר בפניו. הבדווים הניחו אותו למחשבותיו והתיישבו להכין קפה. גזרי עץ נאספו ומדורה קטנה הודלקה. ריח הקפה המתבשל הסיח את דעתו של מאור ומשכו להתיישב. החלטתו נעשתה. יותר על ההתבודדות במרומי ההר, וביום המחרת יעלו על הר צפצפה כדי לנסות לגלות בין המערות הנמצאות שם את זו שמובילה לעולם הנסתר. יש לו תחושה טובה בנוגע להר, אמר לבדווים, מבקש לשכנע גם את עצמו שעשה החלטה נכונה.

נאד המים עבר מיד ליד, ופיתה טרייה הוצאה מן התרמיל. מחשבותיו של מאור נדדו אל רותי. מה עובר עליה? היכן היא? נזכר בסיפורה על הפיכתה לציפור ובפניה החיוורות כאשר סבבה ונעלמה. ראה את עיניה המבוהלות וחש בו-זמנית מנוחם ומתגעגע. האם היא חושבת עלי? תהה.

מעוניינים לרכוש את הספר המלא?

צרו קשר עם מיקי, בדוא"ל mikikohen@gmail.com